

Újfolyam

53. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2013. október

„Abból ismerjük a szeretetet,
hogy Ő az életét adta értünk,
ezért mi is tartozunk azzal,
hogy életünket adjuk testvéreinkért.”

(János első levele 3,16)

„Ég, de meg nem emésztetik”

Részletek Bogárdi Szabó István dunamelléki püspök templomunk felszentelésének 100. évfordulóján, 2013. június 1-jén elmondott igehirdetéséből

Nyolcvan esztendeje annak, hogy 1933-ban a templomépítésnek húszesztendősi jubileumát ünneplő fásori gyülekezet jeligét és pecsétet választott magának. A pecséten az égő csipkebokor látható, a jelige pedig ez: „Ég, de meg nem emésztetik.” Titokzatos történet ez, ahonnan az Ige és a jelkép van; a pásztorkodó Mózes egy tünemény megcsodálására indul, egy csipkebokrot lát, amely ég, és nem hamvad el, nem emésztetik el, nem ég el. Ennek a látására indul, ahonnan már egészen más emberként megy tovább. Ez a nagy titok, amit a fásori gyülekezet megélhet, amit minden gyülekezet, minden közösség megélhet, amely Istennel találkozik: onnan már más emberként megy tovább. Mózeset Isten szabaddításra küldi el, így mondja: Eredj, elküldelek a fáraóhoz, és hozd ki az én népemet, Izraelt Egyiptomból. Ez pedig Isten és a világ találkozásának a titka. Az örökkévaló nem hagyja, hogy mindörökre úgy maradjanak a dolgok. Aki ezt megérti, az Isten nagy titkát érti meg. Az Örökkévaló nem hagyja, hogy az ember, aki megrontotta saját istenképűségét, az ember, aki embertársát megkötözte, az ember, aki elrontja Isten gyönyörű világát, megmaradjon ebben a megrontott állapotában. Isten nem hagyja, hogy ez a világ úgy maradjon.

E titok jobb megértése érdekében három személyes tapasztalatot is megosztok itt. Mindegyik ehhez az Igéhez kapcsolódik.

Az első meghatározó, mély megismerésem ez Ige kapcsán egy temetőben történt, a

nemzet nagy temetőjében, a mohácsi csatamező emlékhelyén, ahova teológus diákként látogattunk el. Végigjártuk, aztán leültünk ott, a temető szélére, a mohácsi csatamező szélén, és egy lelkipásztor ezt az Igét mondta, írta a szívünkbe: „Ég, de meg nem emésztetik”. A sorsunkról beszélt. Meg arról a titokról, hogy amikor összedől az ország, mégis megmarad az ország.

A második mély tanulság teljesen személyes. Megnéztem egyszer a moziban egy Mózes-filmet, s igen érdekelt, hogyan lesz megfilmesítve ez a jelenet. Gyermekkoromban úgy fantáziáltam, hogy ez nagy csipkebokor volna. Egy nagy tűzzel lobogó, lángoló bokor. De a filmet nézve nagyot csalódtam, csak egy satnya, ócska, száraz kis bokrocskán ingott-bongott valami gyerty lángszerűség. Ni, mondtam csalódottan: ennyit ér a filmművészet. Ha én filmrendező lennék, a világot felgyújtanám, hogy égjen, és meg ne emésztessen! De aztán rájöttem, hogy az égő csipkebokornak nem az a titka, hogy ég, és meg nem emésztetik, nem is ez az a titok, amiért Mózes odamegy: hadd lássam, mi ez a nagy csoda! Ott az a lényeg, ami elhangzik. „Mózes, Mózes, én vagyok a te Istened, s meghalottam az én népem kiáltását, sanyargattatása miatt, és ismerem is szenvedéseit, menj el és szabadítsd meg őket.” Nem az a lényeg, amit látunk – hanem a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.

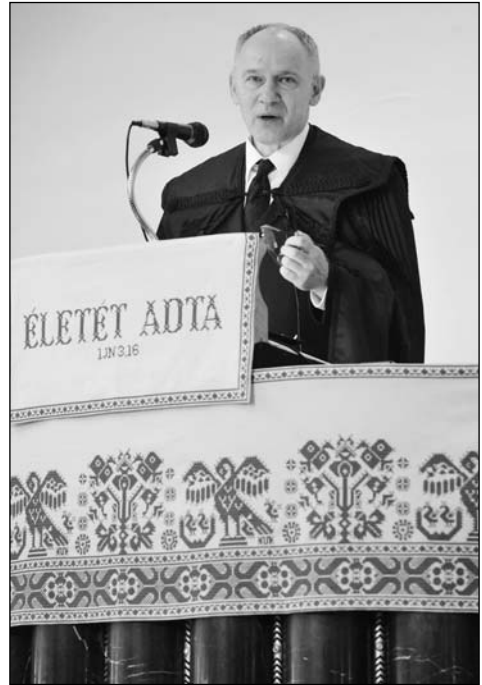
A harmadik nagyapám naplójából tűnt előlem. A II. világháború alatt Budapest hosszú

ideig, két és fél hónapig tartó ostroma során, amikor a fél város összedőlt a bombázásokban, az aknázásban, a lövegekben, a harcokban, a fasori templom megmaradt, pedig mennyi minden megsemmisült itt. Megmaradt, pedig majdnem megsemmisült. Mert becsapódott ide is egy akna, a templom tetejébe, a torony mellé, kigyulladt, égett, és a templom mégsem emésztetett meg. „Ég, de meg nem emésztetik.”

Amikor a fasori gyülekezet pecsétet és Igét választott magának, hiszem, nem ők választottak, hanem az Ige választotta magának a fasori gyülekezetet. És mindez be is teljesedett, mert sokszor égett itt a világ. És voltak sors- és emberrontó hatalmak, amikor a fasori gyülekezet volt a menedék, az égő, a meg nem emészthető csipkebokor, amikor itt talált menedéket holland katonatiszt, aki a német fogolytáborból menekült, itt talált menedéket és életet sok-sok zsidó gyermek, akiket őrzöngő hatalmak elől menekítettek, s gyűjtöttek itt élelmiszersegélyt és ruhát a kitelepítetteknek és a kommunizmus üldözötteinek – és megmaradt alapvető módon mindig az Ige –, mert az Ige az égő csipkebokor, amely ég, amely minket is meggyújt, de meg nem emésztetik. S ha minket is meggyújt, és égő csipkebokorra tesz, éghetünk mi is, de meg nem emésztetünk, mert ez az örökkévaló Isten, a feltámasztó Isten tüze.

A felolvasott történetben három kezdet és három kibontakozás van, s ha most 100 esztendő jubileumot ünneplünk e gyönyörű templomban, ebben a csodában, amely ég s meg nem emésztetik, ahol ragyog az égő Ige és meg nem emésztetik, és ahol életre és Isten-dicsőítésre, hálaáldozatra gyűlhatnak szívek és életek, és meg nem emésztetnek, halljunk most erről a három kezdetről és három kibontakozásról.

Aki az égő csipkebokornál Istennel talál-

kozik, az megtapasztalja, hogy ott egy küldetés kezdődik el. És ez Krisztus gyermekeinek a nagy titka. Mi nem azért keressük Istent, hogy megerősítsen bennünket abban, amiben vagyunk. Mi nem azért keressük Istent, hogy odavigyünk elé bizonyítványunkat, és Ő betüsse a pecsétet, hogy jól van, és úgy van jól, ahogy van. Aki ezért keresi Istent, csalódní fog. De kívánom is, hogy csalódjon, mert az jófajta csalódás. Aki ugyanis Istennel találkozik, mint ott Mózes, az megváltozik. Megváltozik az élete. És azért változik meg az élete, mert küldetést kap. Mert küldetés és cél nélkül nincs értelme élnünk. Küldetés és Istentől nyert felhatalmazás nélkül nincs miért itt lennünk a világon. Vagyis megértjük, hogy nem mi vagyunk azok, akik odamegyünk. Isten volt az, Aki az égő csipkebokor csodájával odahívta, nem félek a szótól, odacsalogatta Mózeset, aki csak csodát látni ment, tüne-

ményt látni ment, és lám, őbenne történt meg a csoda. Ő változott meg. Akkor ünnepel jól a fasori gyülekezet, ha minden nap, minden alkalommal ezért a csodáért könyörög, hogy aki idejön, az találkozzon az élő Istennel, és változzon meg, és nyerjen méltó és értelmes célt, küldetést és hivatást az életben.

Másodsor: az égő csipkebokor egy szabadítás kezdetét jelzi. Menj el, elküldelek, és hozd ki az én népemet! Isten szabadító Isten. Így kezdődik a tízparancsolat: Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kiszabadítottalak téged. Isten így mutatkozik be. Mert ez a csoda is ég, de meg nem emésztetik – ennek a különös paradoxonnak a titka, hogy a mi Istenünk megemésztő tűz, és mégis, ahol Isten van az életünk közepén, ott szabadítás történik. Ott egy nép is megszabadulhat. Egy nép, egy ország, egy kontinens, egy világ. S ha akarod, te is megszabadulhatsz. Te meg a hitvesed, meg a gyermeked, meg a családod, meg a szomszédod, meg a néped, meg az országod. Menj el, és szabadítsd ki őket.

És harmadszor: ez a találkozás ott, az égő csipkebokornál egy titkos és csodálatos föltárulkozásnak is a kezdete. Hiszen a megváltozás áldását boldog szívvel tudjuk venni. Hiszen a szabadulás kezdetéért szüntelenül imádkozunk, de van itt egy mélyebb titok is: megkezdődik Isten különös, végére mehetetlen önfeltárulkozása, mert itt Isten Mózesnek kinyilatkoztatja magát, és amíg Istent meg nem ismerjük, nem ismerjük magunkat igazán. Önmagunkat csak Istent megismerve értjük meg, ismerjük meg. És most Isten feltárulkozik: Aztán népe szabadításától kezdve végestelen végig, folyamatosan, újra meg újra, mígnem a mi Urunk Jézus Krisztusunkban, a testté lett Igében azt mondja: Én vagyok a feltámadás és az élet. Itt kezdődik ez a bemutatkozás.

De azt is el kell mondanom végezetre,

hogy az égő csipkebokor történetében nemcsak kezdetek vannak, hanem teljeseések is. Mózes élete értelmének nagy titka is teljeseedik, élete értelme teljeseedik itt. Miért maradt meg Mózes? És miért tudott Mózes Egyiptomból elmenekülni, miért fogadtatott be a Midián pusztája helyén? Lám, eltelt az életéből 80 esztendő, és még mindig kérdés: miért maradt meg? Így kérdezte ezt Szabó Imre is a II. világháború után ezen a szöszéken: miért maradtál meg? Miért maradtatok meg ti mindannyian? Miért úsztuk meg mind a mai napig? Hogy mások megmentői legyünk! Mózes azért menekült meg, hogy majd megmentessen másokat. Azért kapsz az Istentől új életet, hogy életet adhass másoknak. Miért szép ez a templom? Hadd mondjak először egy ünneprontó mondatot, de csak azért, hogy igazán kibonthassam, hogy miért szép ez a templom. Ha ez a templom nem égő csipkebokor, ha e templom szószékéről nem az élő Ige szól hozzánk, akkor ez a templom csak szép. Ha Isten Igéje szól, az égő csipkebokor ragyog, ha az Ige ragad meg bennünket, ha itt találkozunk az élő Istennel, és innen azon az ajtón már nem tudunk másként elmenni, csak megváltozva, hivatással, küldetéssel, örömmel és szabadulás reményével és üdvösség titkával, akkor ez a templom: szép; akkor már nem toldunk hozzá semmit, hogy nagyon szép, vagy igazán szép, vagy a legszébb. Akkor nem kell az ünneprontó mondatot sem mondani, hogy csak szép. Hanem egyszerűen, egyszerűen, igazán: szép. Szép, mint Isten, mert Isten szép. Szép, mint az üdvösség, mert az üdvösség szép. Szép, mint a szabadítás, mert minden szabadulás szép. Szép, mint az áldás, mert minden áldás szép. Szép, mint az Isten jó rendjére elváltozott élet, mert minden megváltozott, minden megváltozott, minden Istenben üdvösséget nyert élet szép, igaz, mert Isten dicsőségét hirdeti.

KÖVÉR LÁSZLÓ HÁZELNÖK BESZÉDE

A TEMPLOM CENTENÁRIUMI ÜNNEPSÉGÉN

„Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, akinek az Úr a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hűség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.” (Jer 17,7–8)

TISZTELT ÜNNEPLŐ GYÜLEKEZET!

Jeremiás próféta ír az áldott emberről, aki az Úrban bízik, és ezért olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa: mert a víz felé nyújtja gyökereit, szárazság idején sem pusztul el, hanem bő termést hoz. Amikor ennek a templomnak a történetét – és általában a huszadik századi magyar keresztyénség történetét – vizsgáljuk, ezt a több mint két és félezer éves bölcsességet látjuk megvalósulni az egymás után sorjázó hétköznapiakban és a nagy sorsfordító pillanatokban.

Ma, itt száz esztendőért kell hálát adnunk. Mindazért, ami a fasori református gyülekezettel történt. Egy nehéz és keserves, egy csodálatosan gazdag és gyümölcsöző évszázadért – tanúságtevők és vértanúk évszázadáért.

Boldogemlékezetű államalapító (Szent) István királyunk elrendelte, hogy legalább tíz falunként épüljön egy templom. E templomok körül kialakuló, Istenre figyelő közösségek nyolcszáz éven keresztül keretbe foglalták az emberek életét, születéstől egészen a halálig. Hirdették és megélték, hogy összetartozunk, s hogy az a munka, amit nap-nap után szeretettel végzünk egymásért, az életre vezet. Nagy részük volt abban, hogy az ország haza, a lakóhely pedig otthon lehetett minden nemzedék számára.

A városiasodással párhuzamosan megrendülni látszott a hit – pedig csak a templomok és az őket megépíteni és megtölteni képes közösségek nem jöttek még létre a hatalmas

tempóban gyarapodó városokban. A huszadik század első éveiben a Kálvin téri templomhoz negyvenezer egyháztag tartozott – a budapesti reformátusok négyötöde.

Új templomokra volt szükség, hogy új gyülekezetek jöjjenek létre, amelyek képesek megkötni az otthoni környezetükből kiszakadt, a nagyvárosi életben reménytelenül egyedül élő embereket.

Amikor ezek a falak felépültek, Magyarország egyik virágkorát élte. Nemcsak gazdasági értelemben volt robbanásszerű a fejlődés, de szellemi, lelki értelemben is szilárdan állt a nemzet a lábán. Voltak bölcs emberei, akik észrevették ezt a kiáltó nagy szükségletet, és vagyonukat, illetve munkájukat a közös ügy szolgálatába állították. Voltak elkötelezett emberei, akik gyülekezetet tudtak építeni, s e közösségek maradánoak lettek.

Ez a templom jól példázza Magyarország elmúlt évszázadának igazi történetét: a hit és az összetartozás, és a belőle fakadó élet történetét. Ez a hit és ez az összetartozás a nagy „szárazságok” idején is megtartotta – minden gyengesége és gyarlósága ellenére is – ezt a közösséget. Megtartotta a közösséget, és megtartotta Isten közelségében a benne élőket.

Mindannyian tudjuk, hogy élni, igazán élni nem könnyű dolog – de közösségben mégis lehetséges. Csak Isten a megmondhatója, hogy mennyit tettek hozzá egymás életéhez mindazok, akik e falak között imádkozva

élték meg a huszadik századot. Mennyit segítettek egymásnak a hétköznapi terheik hordozásában, a háborúk szörnyű tragédiáinak túlélésében, az elnyomatás szorongató kényszerpályái között a helyes utak megtalálásában, az újra meglelt szabadság megélésében. Európa nagy része ma komoly bajban van: önmagát tagadja meg. Nemcsak azt a minden kőnél szilárdabb fundamentumot, a keresztyénséget, amin egy évezred alatt felépült, hanem az élet ősi törvényeit. Vannak európaiak, akik szerint a vallás, a nemzet és a család a múlt részét képezik és felszámolandók. És vannak olyan európaiak – velünk együtt –, akik szerint a vallás, nemzet és család mindig a jövőt jelentik, és megerősítendőek. Szükség van minden közösségre, amely gyökereit a folyóvíz felé terjeszti – talán nagyobb szükség, mint eddig bármikor.

Az Országgyűlés elnökeként vallom: nemzeti és egyben európai ügy, hogy álljanak a templomok, és éljenek a keresztyén közösségek.

Fontos a nemzet számára, az eljövendő nemzedékek számára, hogy álljanak ezek a falak is, s hogy a benne élő, otthont adó közösség továbbra is sikeresen keresse – Istenre figyelve és benne bízva, ugyanakkor nagyon is gyakorlatiasan – a boldogulás útjait.

Az Önök küldetése ugyanaz, mint azoké, akik megvetették e ház fundamentumait, és felemelték ezeket a falakat.

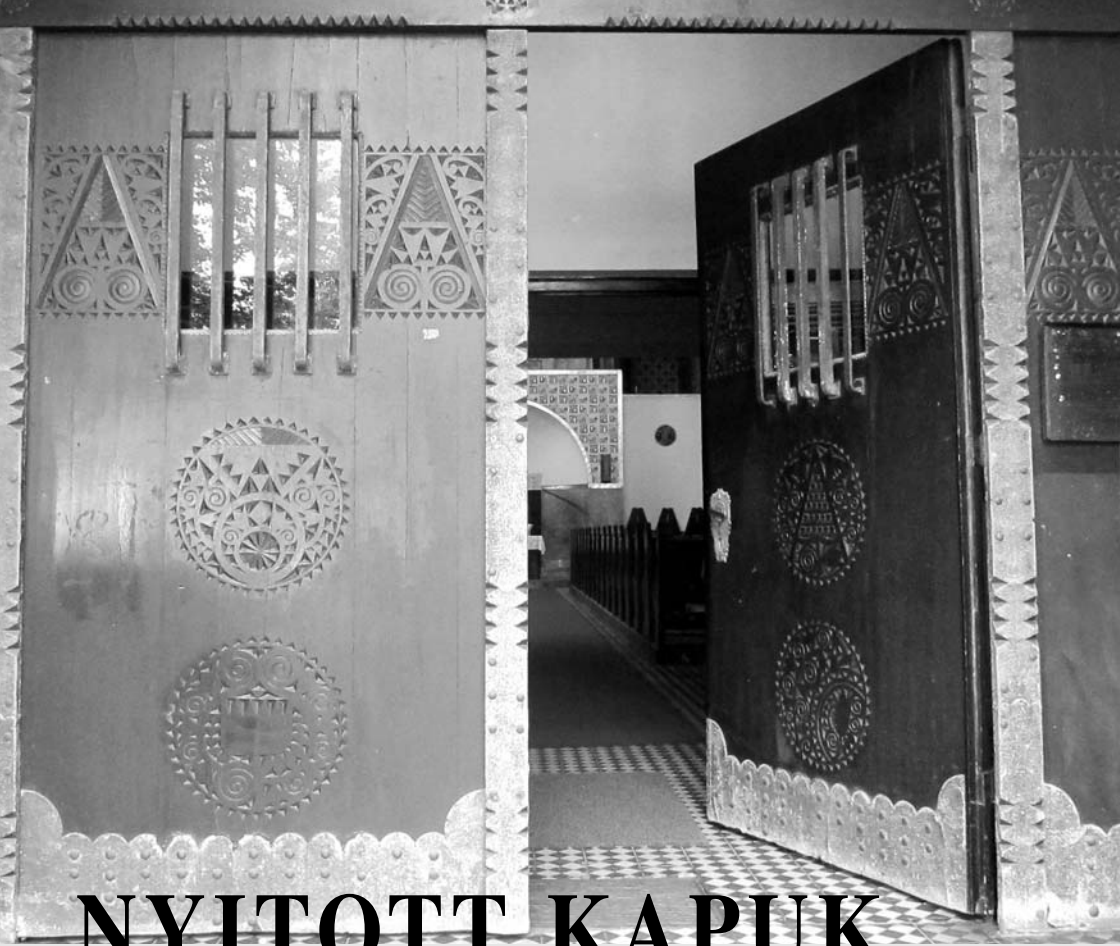
Kívánom mindannyiunknak, teljesítsék sikerrel ezt a küldetést: találják meg az élő vizek forrását és teremjenek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt – saját maguk, családjuk, a fasori református gyülekezet, az Anyaszentegyház és az egész nemzet javára.

Gyülekezetünk és templomunk története könyvben

„A templomnál is nagyobb van itt” címmel hamarosan, a reformáció ünnepére elkészül a gyülekezetünk és templomunk történetét és részletes bemutatását tartalmazó, színes, kemény borítású könyv, közel 300 oldalon. A tartalmas könyv, amely a gazdag forrásanyag feldolgozása miatt a tervezettnél később jelenik meg, továbbra is előjegyezhető, a megjelenés után megvásárolható az iratterjesztésben.

NYITOTT KAPUK

Egy este néhány barátommal beszélgettem, akik az Audi győri gyárában dolgoznak. Elmesélték, hogy a gyárban aznap nyílt napot tartottak. A látogatók séta keretében nézhették meg az alkatrész- és motorgyártás folyamatát, a kísérleti motorgyártó központot, a robotokat, de voltak külön turrák gyerekeknek is, prés- és lézervágó gépekkel készült ajándékok, koncert, tűzijáték. A vendégeket autóbusz-különjáratok szállították a gyár területén, és ők jöttek is szép számmal, sokan hogy megnézzék, hol dolgoznak a szeretteik.

Mindig izgalmas, mikor benézhetünk egy elzárt helyre. Sokan szeretnek így bemenni egy-egy templomba: inkább csak úgy bekukkantani,

óvatosan, és egy kicsit körülnézni. A Kulturális Örökség Napjain (KÖN) évek óta a látogatható helyszínek listáján szerepel a templomunk, hozzánk is jönnek megnézni az épületet. Miért? Hozzánk nem lehet jönni bármikor? Nincs elég alkalmunk? Sokan egyszerűen csak nem jönnek el rájuk valamilyen okból, és kész; viszont kíváncsiak a templomra, mint épített örökségre, és örömmel fogadják, ha a gyülekezet egy tagja igényes vezetés keretében mutatja be azt.

Egy ilyen séta általában 15-30 percig szokott tartani, kinek mire van igénye. Mivel a szolgálók is nagyon sokfélék, valaki a művészet-történetben vagy építészetben jártasabb, valaki a gyülekezet mindennapjait ismeri jobban, ki-ki

„Spontán módon inkább külföldiek jöttek be a nyitvatartás alatt a templomba. Érdeklődtek, mint ahogy mi is tennénk külföldön. Volt egy-két iskolai osztály, amikor a tanár célzottan hozta el az osztályt művészettörténet oktatás keretében. Szintén maguktól jöttek a zenei programok után érdeklődők, akik a koncertek előtt érkeztek, és egy részük – akik még soha sem jártak a Faszorban – érdeklődéssel nézte meg a kiállítást. Néhányan régi faszoriak – akik elköltöztek a környékről és nem járnak már a gyülekezetünkbe – a templom mellett elhaladva szintén bejöttek a zászlók és tábla hatására. Fentiekén kívül csak akkor jöttek be megnézni a templomot, ha kimentünk a kapu elé, és hívogattuk az embereket. Ez sem volt tömeges, de néhányan ráálltak az invitálás hatására a templomlátogatásra.”

Krüzszelyi Attila

„Egy órát beszéltem a közterület-fenntartók vezetőivel. Nagyon érdeklődők voltak, arról beszéltek, hogy ők hogyan próbálnak jók lenni a saját munkakörükben, pl. nem büntetnek mindenkit, aki tilosban áll. Arról beszélgettem velük, hogy más az, amikor az ember saját erejéből próbál jót tenni, meg más az, ha Isten rendje szerint. Egy idős mérnök házaspár jött még, ahol a férfi templomba járó, a hölgy nem. Nagyon megfogta őket az, hogy milyen élet van nálunk, a hölgy egyből azt kereste, hogy hol állhatna be a szolgálatba. Ígérték, hogy jönnek vasárnaponként. Volt egy fiatal mérnök hallgató, aki csak az épületért jött, mert már sokat hallott róla. Istenről gyermekkor óta nem beszélgetett senkivel, nem volt elutasító, de nem láttam, hogy megérintették volna a hallottak.”

Dr. Bartha Csaba

„A péntek délután elég mozgalmas volt. Voltak külföldiek többen. Voltak jó beszélgetéseink is. Hozzám jött egy vidéki kedves hölgy, aki már régen meg akarta nézni a templomot, és úgy küldte a lelkésze a faszorba, hogy keressen meg engem, és velem beszélgessen. És ahogy ideért, én fogadtam a templomban!”

Somogyiné Ficsor Krisztina

megtalálhatja a számára közelebb álló vezetőt. Idén a KÖN mellett két alkalommal nyitottunk ki hasonló célból: Április 6–7-én az adott évben éppen 100 éves budapesti épületeket bemutató „Budapest 100” rendezvényhez csatlakoztunk. Tamás bácsi köszöntője után Millisits Máté művészettörténész tartott több előadást, másnap a gyülekezet zenészei adtak koncertet, és egy kis játék is várta az érkezőket. A köztes időkben volt vezetés. A „Budapest 100” és a KÖN sok embert megmozgató rendezvények jelentős médiaháttérrel. A május végén megtartott 100 órás nyitva tartás a gyülekezet részéről igényelt nagyobb szervezést, a látogatók vezetését többnyire a presbitérium tagjai vállalták, de több

testvérünk is segített még ebben. A KÖN keretében évek óta Pálúr János ad koncertet.

Két célunk van a templom bemutatásával: egyrészt igyekszünk az érkezők érdeklődésének megfelelő vezetést tartani, kérdéseikre válaszolni. Az igazi célunk azonban nem az, hogy esztétikaélményben részesíthessünk a hozzánk jött több száz látogatót. Remélem, hogy azok, akik ellátogattak hozzánk, akár a séta során, akár később valamelyik alkalmunkon, az élő Úrral, Krisztussal találkozhatnak; és a lelki templommal – nálunk minden nap „nyílt nap”. Krisztusra szeretnénk mutatni mindenki számára, aki bejön hozzánk.

Lakatos Bence

„Bejött három fiatalember, és leültek az első padba. Odamentem hozzájuk, hogy segíthet-e valamiben. Az egyik fiatalember mondta, hogy ő kérdezne. Milyen Isten az, aki engedi ezt a sok szenvedést, szörnyű dolgot a világban. Röviden azokkal a szavakkal válaszoltam, amit nemrég hallottam egy igehirdetésben: Istent kizárták az emberek az életükből, kitiltották az iskolákból, és csodálkoznak, hogy eluralkodik a bűn, a szenvedés... Isten nem erőszakolja ránk magát. Várja, hogy behívjuk... És meg akar menteni. Ján 3,16.... Ezen elgondolkodtak.”

Magai Margit

„Talán 30-40 ember jöhetett be, illetve néhány csoport az evangélikus iskolából. Sokan csak az utcán sétálgattak, nem akartak bejönni, akkor sem, ha hívtuk őket, viszont szívesen elfogadtak meghívót, szórólapot, esetleg alkalmainkkal vagy a zenés áhítatokkal kapcsolatos leírást. Volt olyan, akiről egyértelmű volt, hogy semmi esetre sem jönne be a templomba, volt olyan, aki csak a környékbeli gyerekkori élményeit mesélte 15 percig, de a templomban nem szeretne bejönni. Volt olyan is, aki a környéken lakik, és életében először bejött a templomba megnézni. Azon is gondolkodtam, hogy a misszió hogy is van, és mi akadályozhatja. Istennek hatalma van a legelképesztőbb helyekben, helyzetekben és formákban kijelenteni magát bárki számára, és hatalma van az Atyának Krisztushoz vonzani bárhonnán bárkit. Hiszem, hogy hozzánk is jönnek be emberek »nagyon messziről«, miközben közletről sokan nem jönnek. Azt kell keresnünk, hogy mi a mi részünk abban, hogy Krisztushoz jöjjenek emberek.”

Lakatos Bence

„A külföldiek között európai és tengerentúli is volt – számukra az volt a meglepő, hogy ez nemcsak egy »közönséges« műemlék, hanem a templommal közel egyidős élő gyülekezet temploma. Tapasztalatom szerint leginkább az fogta meg a látogatókat, amikor elmondtam, hogy a (templomépítés óta lezajlott) két világháború ellenére is csak egyetlenegy vasárnap maradt el az istentisztelet (ennek súlyos okát is ismeretve). Ebből még a nem hívők is megértették a centenáriumi Ige lényegét, hogy »még a templomnál is nagyobb van itt«! Talán még el is gondolkodnak rajta.

Konczné Bodnár Ágnes

Dobos Károly lelképásztor 1951 augusztusában ugyanazt javasolta, amit mi tettünk: a presbiterekkel egy hétre megnyitotta a templomot a látogatók előtt. Szeptemberben a presbitérium számára készített beszámolóban így írt erről:

„Az újkényéri úrvacsoraosztás előtt Isten lelke arra indította szívemet, hogy próbaképpen nyissuk meg e héten egész nap a templomot hálaadásra és könyörgésre és ilyen módon készüljünk az úrvacsora osztásra. Felkértem a Bibliakör tagjait, hogy reggel 7-től este 7-ig vállaljanak 1-1 óra rendfenntartó inspektiót a templomban és ugyanakkor ő maguk is szánják oda ezt az órát elmélkedésre és imádkozásra, Isten előtt hordván különösen a lelki ébredés és a világbéke ügyét. Vezettünk egy kis kimutatást is arról, hogy az imádságra vágyó lelkek hogyan látogatták a templomot. Eszerint az első héten 384 egyén tért be templomunkba imádságra, átlagban naponta 60 ember.”

A rövid beszámoló a 100. évforduló alkalmából tartott, május 26. és június 2. közötti 100 órás nyitvatartásról készült

Összegyűjtötte: dr. Szabó Zsolt

Egy éjszaka a 100 éves templomban

Sosem voltam még éjszaka a templomban. Pedig mindig is vágytam rá, hogy egyszer láthassam felkelni a napot a karzati nagy ablakon keresztül, abban a hatalmas és megnyugtató csendben, ami ott az embert körülveszi. A centenáriumi ünnepségből mi, az ifisek is szeretnénk volna kivenni a részünket, és rájöttünk, hogy ez egy tökéletes alkalom arra, hogy valamilyen rendhagyó módon legyünk együtt mindazokkal, akik betérnek a Fasorba. Felvetődött az ötlet: mi lenne, ha egy egész éjszakát énekléssel, imádkozással és beszélgetéssel töltenénk a templomban, közel Istenhez?

Így hát június 1-jén, éppen a templom százéves évfordulóján összegyűltünk: aki csak tudott, ott volt az ifiből. A gyülekezet tagjai közül is sokan örömmel jöttek, kicsik nagyok egyaránt. A gyülekezés közben énekeltek a református és az ifis énekeskönyvből gitárkísérettel, utána együtt vacsoráztunk. A finom szendvicsek után Szigfrid tartott egy áhítatot nekünk, Ézsaiás 64,7 alapján: „*Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk...*” Ehhez rögtön illusztrációt is láthattunk: Martinez Márti néni mutatta be nekünk munkáját, a fazekasságot, megnézhattük, hogyan alkot a „mester”. Közben a templomban folytattuk az éneklést. Az áhítat második része arról szólt, hogy mi magunk vagyunk az élő templom, a gyülekezet építőkövei, téglái, mindannyiunknak személyre szabott, Istentől kapott feladata van. Hogy lássuk, milyen alapköveken is nyugszik a mi templomunk, lementünk az altemplomba, és benéztünk a „templom alá”, láttuk a hatalmas fűtőfolyosókat, és a templom 100 éves köveit. Nagyon érdekes volt látni, hogy min sétálunk vasárnapról vasárnapra.

Már 11 óra volt, mire elkezdtük a templomot körbejáró mécsesútunkat. Ez annyit takar, hogy mécsesek világította útvonalon, kis csoportokban körbejártuk a templomot, és egy-egy „állomáson” néhány percre megállva a lelki templomunk épüléséről szóló igeszakaszokat hallgattunk meg. Igazán meghitt és megérintő része volt ez az estének! Közben bent a templomban folytattuk Isten dicsőítését, rég nem énekelünk annyit, azt hiszem. Éjfélétől Kapuvári Barbi vezetésével egyórás imaközösséget tartottunk. Jó volt csendben lenni Istennel az Ő házában, érezni a jelenlétét és szeretetét.

Egy órától pedig az „Egy éjszaka a királlyal” című, Eszter könyve alapján készült filmet néztük meg azokkal, akik még velünk voltak. Három óraker tartottunk egy utolsó imaközösséget, majd szó szerint hajnalig énekelünk és beszélgettünk. És végül a nap is felkelt. Életem egyik legszebb élménye volt ez az este és a napfelkelte, együtt a barátaimmal és együtt Istennel, a gyönyörű, 100 éves templomunkban. Azt hiszem, nem is ünnepelethetünk volna méltóbb módon!

Bruckner Hanga

ISTENTISZTELET ZENÉBEN

Két zeneműről szeretnék írni. Közös bennük, hogy gyülekezetünk tagjai írták a presbitérium felkérésére a templom 100. évfordulója alkalmából. Mindkét mű nagy tudású és magas képzettségű zenész tollából született. Dolgoztak is rajtuk sokat – egyenként öt-hat hónap alatt álltak össze egy-egy egésszé, a szerzők mindennapos tevékenysége nyomán. A művek a júniusi Centenárium Hangverseny napján, május 26-án hangoztak el, aznap kétszer is – először és utoljára. Éppen ezért feladatomnak éreztem, hogy bemutassam őket, írjak róluk. Leültünk tehát a zeneszerzőkkel beszélgetni ezekről a nagyon erős darabokról. Az alábbi beszámoló a beszélgetések és saját élményeim, gondolataim nyomán állt össze. Ottmár Dávid 27. zsoltár című darabjáról és Barabás Árpád Fasori Kantátájáról van szó.

KELETKEZÉS, IGEHELYEK

Mindkét zeneszerző az alkalomhoz kapcsolódó igehelyek válogatásával kezdte a munkát. Dávid egy zsoltárt választott ki (feleségével, Annával beszélgetve, imádkozva), melyet elejétől végéig megzenésített. Fontos volt számára, hogy az Ige pontosan, szó szerint, változtatás nélkül szólaljon meg.

Árpád hosszas könyvtározás, a fordítási variánsok összevetése, a fekete és egy régebbi énekeskönyvben való keresgélés után hozott létre egy hosszabb szövegfolyamot, amelyből kiválogatta a megfelelő sorokat. Egyes helyeken soronként más-más zsoltárból választott egymás mellé igehelyeket – nem idegen a protestáns zenei hagyománytól az efféle szerkesztés. Isten Lelke úgy vezette a két zeneszerzőt, hogy mindketten megzenésítették a 27. zsoltár nagy részét.

MONDANIVALÓ

Dávid az Igét nagyító alá tette, annak minden rezdülése, változása fontos lett számára. Így annak a folyamatnak az érzékeltetése is, ahogy eljut a zsoltáros a 4. versben olvasható fohászra, az Isten előtti teljes bizalomra, odaszánásra: „Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az Úr, és gyönyörködhessem templomában.” Ugyanilyen fontos volt számára az igei hangnemváltás érzékeltetése is: a zsoltár elején megszólaló bizakodó fohász után a 7. verstől kezdődően könyörgő, kétkedőbb szó hangzik.

Árpád számára az ujjongás, a hálaadás, az ünnep, az ember és Isten házána kapcsolata, az Isten jelenlétében érzett öröm lettek a fontos témák. A 27. zsoltárból számára a legfontosabb sor a „Színed elé járulok, Uram!” (8. vers). Ezért is választott egy régebbi énekeskönyvből egy templomszentelésről szóló szöveget. Az egyik ária szövege a 248. dicséretünk sorából áll össze, itt már felemelkedünk a templomtól az Isten által teremtett világ csodálatára, dicséretére. Az utolsó tételben ismert énekeink szólalnak meg. Árpád számára külön öröm volt arra rájönni, hogy a 395. énekünk („Isten szívének megpihenve”) dallama fölé elnyújtott hangozon kísérve (lassabb ritmusban) tökéletesen illeszkedik a szoprán és az alt a 167. énekkel: „Jöjj, mondjunk hálaszót”. Ez egész darabjának mondanivalója is egyben.

STÍLUS ÉS HATÁSOK

Dávid zenéje „kortárs” komolyzene. És itt már meg is állhatunk, hiszen az idézőjel is egy fajta bizonytalanságot érzékeltet: nem szoktuk szeretni ezt a szót. Sokaknak érthetetlen, emberidegen, csak a szakma számára szóló művészetet jelent. Dávid tudatában van ennek, és figyel arra, hogy a hallgatóság határai meddig terjednek. Zenéjében törekszik a befogadás lehetőségére, egy olyan hangulat megteremtésére, mely sokunkban közös. Hatásként Sztravinszkijt és Philip Glasst említi – az elsőnek különlegessége, összetéveszthetlensége, az utóbbinak minimalizmusa, kifejezőereje fogta meg, ő a *27. zsolttára* konkrét hatást is gyakorolt. Szólni kell pár szót a disszonanciáról is, hiszen a kortárs zenét leginkább ez a kritika szokta érni a hallgatóság részéről: a disszonancia nem érthető, nehezen hallgatható. Dávid számára a disszonancia alapélmény, saját zenei kifejezőmódjának része. Nála a zenei üzenetet nem az tagolja, hogy egy akkord disszonáns-e vagy sem. Jó eszköz lehet a hallgató számára, ha azt figyeli, mire fut ki, mi a szerepe a disszonanciának. Ahol például egy szép, meleg harmóniában oldódik fel, egészen más a mondanivalója, mint amikor sokáig keresi a helyét, célját egy dallam, egy harmóniamenet.

Árpád nem véletlenül választotta a kantáta műfaját. Ahogyan azt egy korábbi interjúban is elmondta, kicsit „irigykedve” néz az evangélikusokra, akiknek van egy kimeríthetetlen kincsesházjuk: Bach zenéje, motettái, kantátái. Ezért is nyúlt ehhez a műfajhoz, megőrizve sok elemet a barokk kantáták hagyatékából: a hangszerelést, a hangszeres szólamok kezelését, a kórus, recitativo, ária műfajait, az ismert énekek beemelését, a különböző forrású igeszakaszok összerendezését, a gyülekezeti énekek egymásra építését. Mindehhez azonban hangzásvilágában modern zenei világot párosít. A ritmikában a dzsessz, a progresszív rock, harmóniákban a klasszikus zene és korunk populáris zenéi keverednek. Ahogy elmondta, van olyan akkordmenet a műben, amely legalább száz ismert slágerben hallható. Árpád mindezt nem titkolja, hanem nyíltan vállalja: hallgatható, élvezhető zenét szándékozott komponálni az ünnepre, amely a hálaadást és örömet egyértelműen fejezi ki.

A ZENE

Az előzőkből következően nagyon eltérő a két mű zenei szövete. Dávid darabja melankolikus, lírai hangvételű, befelé forduló, fohászkodó, elmélyülő létállapotot érzékeltet. A zeneszerző azonban minden új gondolathoz, tartalomhoz eltérő zenét írt. A zene hol hömpölygő, áradó, a szólamok folyondárszerűen kapaszkodnak egymásba és felfelé, hol pedig feszültté, monotonná válik, ha a szöveg ezt kívánja. Különleges hatása a narráció megjelenése, főleg az énekhanggal együtt, mely a sokszor mindannyiunkban meglévő bizakodó és kételkedő állapot egymás mellettségét, együttes jelenlétét is kifejezi. De nem marad el a feloldás sem, végül a két hang egy szövegben összekapcsolódik egy kegyelmi pillanatban – a hangok ismét magukban, hangszerek nélkül szólnak.

Árpád zenéje leginkább örömszene, az első pillanattól a darab végéig erőteljes, ünnepi hangvételű. Egy rövid bevezető után már meg is szólal a kórus egy dzsesszes, rockos ritmusvilággal. Árpád elmondta, hogy milyen jó volt észrevenni, hogy a magyar nyelv rendkívül alkalmas erre a fajta ritmizálásra. A zenét ez élővé, elevenné teszi, a hallgatót magával ragadja a dinamizmus. Az ujjongó, Istent dicsérő zenei hangulatra kétszer vetül csak kisebb árnyék a darab egészén belül szimmetrikusan elhelyezkedve. A művet egy olyan tétel zárja, melyben ismert fekete énekeskönyvi énekek szólnak meg kettesével, párhuzamosan, mesterien egymásra szerkesztve. Véleményem szerint ez emeli igazán gyülekezeti szintre a darabot, hiszen ezek mindannyiunk számára ismert, kedves énekek.

Összefoglalva, közös a két zenében minden stílusbeli különbözőség ellenére az áttetszőség: mindkettőnek jól követhető szerkezete, kifejezésmódja van. Dávid darabja egy olyan bonyolult műszerhez hasonlítható, melynek működése mégis tiszta és világos – Árpád darabja pedig a közvetlen, őszinte, gyermeki lelkesedéshez. A két nagyon különböző zene két hitbéli lehetőséget is elénk tár: az elmélyülő, elemző, befelé forduló imádságot és önvizsgálatot, valamint az ellenállhatatlan örömet, kitárulkozást, melyet Isten jelenléte és kegyelme adhat.

A fasori kórus tagjaként alkalmam volt részt venni Árpád kantatájának előadásában. Bár a darabbal csak az előadást megelőzően nem sokkal ismerkedtem meg, az intenzív próbák és a két fellépés maradandó élményeket hagytak bennem. A következő héten azt vettem észre, hogy a kóruszólamomat dúdolom, énekelem magamban az utcán vagy otthon. Azonban nem egyszerűen úgy, mint egy slágert, hanem valóban imádságként, dicséretként. Megéltem, hogy ez a zene igazi istentisztelet, szívből tud szólni, közel áll hozzám, akár úgy, mint sok énekeskönyvbéli énekünk.

De mi lesz ezekkel a darabokkal? Májusban elhangzottak az utolsó akkordok, a templomban elültek Dávid narrációjának és a 27. zsoltárnak az utolsó szavai: „*reménykedj az Úrban!*” Mi marad meg nekünk belőlük? Néhány személyes emlék, néhány hangfelvétel, mely kézenkőzön kering a gyülekezeti tagok között, ez a kis írás a *Harangszóban*. Nem „pazarlás” ez? Megengedhetjük magunknak, hogy ilyen mélységű és színvonalú munkákat félretegyünk? Nem kellene-e őket inkább újra és újra előadni, meghallgatni, még mélyebben megismerni, jó minőségű felvételen terjeszteni? Én mindenképpen ezt támogatnám.

Tézli Péter

100 órás foci a Fasorban

Sokunkban motoszkált az a gondolat, hogy tudjuk-e a centenáriumi ünnepségünket a 100 órás foci megrendezésével is emlékeztetessé tenni. Imádkoztunk, hogy a kezdeti lelkesedés valóra válhasson. Sok jó gondolat és ötlet született, mire összeállt a program.

A fasori hétfő és péntek esti rendszeres focikalmakhoz csatlakozva indítottuk be a 100 órás programunkat április 22-én. Ezek az alkalmak már évekkkel ezelőtt indultak, töretlen érdeklődéssel, egyre több fiatal bevonásával biztosítva a megújulást. Így érkeztünk el május 24-e péntek délutánhoz, amikor nonstop 24 órás focival sikerült megmozgatnunk szélesebb gyülekezetünket a Julianna általános iskolánk tornatermében.

Az első focisták délután 17.30-kor érkeztek. Pataki András lelképásztorunk igei bevezetőjével, kis beszélgetéssel és közös imádkozással indítottuk a programot. A csapatok megalakítása gyorsan ment. Az első focisták a Julianna iskola felsősei voltak, mint később kiderült, már napokkal korábban, erre készültek. Hamar nőtt a létszám, a kezdeti 10-15 főből egy óra alatt 30-35 főre bővültünk. Jöttek-mentek, váltották egymást a focizni vágyók, de lelkes szurkolók is érkeztek. Fiatalok és idősebbek, lányok és fiúk egyaránt itt voltak. Pénteken és szombaton külön-külön a létszám elérte a 60 főt is. Jó volt látni ezt a lelkesedést. Istennek hála békességben, szeretetben, megértésben zajlottak a mérkőzések. Amikor sokan voltunk, 6-8 csapatos bajnokságot rendeztünk. De jutott idő a női focira és az egészen kicsik futballjára is. Ahogy öregedett az este, szépen lassan csökkent a létszám is, de az éjszakán átívelő focit ifiseink fáradhatatlan lendülete biztosította. Reggelre a jövő nemzedéke sorakozott fel a parkettán, és hozott új lendületet. Alig tudtuk abbahagyni a 24 órát, mert volt, aki szombat este 7 órakor érkezett az utolsó óra kedvéért.

A 100 órás foci ősszel még folytatódik a második évszázadot megkezdő hétfői és pénteki barátságos focikkal. Hála van a szívemben, hogy Isten a sporton keresztül is építi gyülekezetünket. Többen megfogalmaztuk, hogy jövőre újraindítjuk. Lehet, hogy nem a 101 órát, de a 24-et, ha rajtunk múlik, biztosan.

Németh Kálmán

Kereszt-öltés

„Derék asszonyt kicsoda találhat? Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél. Szerez gyapjút és lent, és jókedvűen dolgozik kezével... Értzi, milyen hasznos tevékenysége, éjjel sem alszik el mécsese. Ügyesen kezeli a guzsalyt, tenyerében tartja az orsót... Hadd élvezze munkája gyümölcsét, dicsérijék tetteiért minden helyen!” (Péld. 31,10–31)

Sokan sokféleképpen járultak hozzá, hogy Urunkhoz méltó módon valódi ünneppé emelkedjen a fasori templom 100 éves évfordulója. Volt köztük valaki, aki gyengélkedő egészségi állapotát is mindannyiunk javára fordította: Krüzselyi Attiláné Ila szálán varrott keresztzemes terítőkkal készült a nagy napra – majd’ egy évtizeden keresztül.

Műve „*a Királynak szől*” (Zsolt 45,2).

– Én annyira gyönyörűnek látom ezeket a terítőket! Nem győzőm csodálni, „hány hímét varrottál!”. Hogyan indult Benned az ötlet, hogy a fasori templom centenáriumának alkalmára terítőket készíts az Úr asztalára és a szószékre?

– Édesapám református lelkész volt, utolsó szolgálati helyén Ócsán. Ott édesanyámnak volt az ötlete, hogy a gyülekezetet megajándékozzuk, így én oda készítettem már egy garnitúrát. Innen volt az ötlet, amikor Kata, harmadik gyermekünk konfirmált. Már előtte két évvel fölmerült bennem a gondolat, hogy addigra jó lenne készíteni a Fasornak is terítőket, de idő hiányában akkor mégse lett belőle semmi. Csak gondolat maradt.

– De ma már nem az. Mi hozta meg a fordulatot?

– A Schweitzer Albert Református Szeretothonban dolgozom, ahol 2007-ben a derekam miatt lekerültem a portára, és ott fölcsillant a remény, hogy most tudnám csinálni. Akkor levettük Albert Péterné Piroskával a méreteket, ők ajánlották fel nekem, hogy hazamennek, és hoznak takácsvásznat Erdélyből. Nem fogadtak el érte semmit.

– Ez bátorító indulás. Mért húzódtok el mégis a kézimunka ennyire?

– Egy darabig eljutottam, de ahhoz, hogy

beindítsam, idő kellett, mert a portán figyelni kell, ezért ott folyamatban lévő részeket tudok csak csinálni, amik nem igényelnek teljes koncentrációt. A pelikán meg a fa bonyolultabb, több odafigyelést igényel, azokat csináltam otthon, az ismétlődő sorminta adta magát, azokat tudtam odabent is. Akkor indult be igazán, amikor műtétek miatt otthon maradtam 5-6 hétig. Úgy három hónap múlva fejeztem be a szószékre valót, az könnyebb volt. A munkásabb részeknél volt, hogy anyuhoz mentem.

– Egyébként minden részletében pontosan megtervezted előzőleg?

– Ez a pelikános minta tetszett nekem, de nem gondoltam végig, hogy az Úr asztalára hogyan lesz majd. Anyu keresztanyámhoz küldött – Molnár Miklósék nekem keresztzüleim, ő a Kálvin téren volt lelkész –, keresztanyám vezette a hímzőkört. Ott próbálták a mintát tükrözéssel megoldani, de nem igazán ment. Ők javasolták ezt a szoknyás megoldást: az asztal lapjára való egy anyagból van, és az oldala is külön anyag. Így a pelikános mehetett szépen körbe öt méterre keresztül.

– Volt segítség a varrásban?

– Az az igazság, hogy én úgy szabtam le a meghozott anyagból, hogy először abban voltam, hogy ez normál terítő lesz. Így aztán

ami körbement, azt toldani kellett. Egy benti kollégám szabó, megkértem, hogy a két anyagot varrja össze szépen. Előtte összeféreltem. Illetve első nekifutásra nem sikerült. Ugyanis a takácsvászonnál a szálakat is kell számolni: 3-3 szál egy kocka, és én csak a vízszintes szálakat néztem, ezért ki kellett bontanom, és újra össze kellett varnom. Próbáltam aztán úgy csinálni, hogy ezt a hímzés elfedje. És akkor kértem őt meg, hogy ugye segítesz a végén is? Aztán volt egy kolléganő

is, aki elég gyakorlatias volt: hogy hát ezt nehéz lesz kezelni, ha össze van varrva, egyrészt kimosni-vasalni, meg eltenni is, nem könnyű összehajtani ezt így. Úgy kellene megoldani, hogy valahogy szét lehessen szedni. Ez is egy kihívás volt. Meg az, hogy be kéne fejezni, mert az előttem álló finomabb részek, az aprólékos, pepecsmunka, amihez idő kell, visszatartott, úgyhogy akkor egy időre leült, hogy na, majd... Ha kiveszek szabadságot, vagy lesz időm... Majd kará-

Krüzselyi Attiláné az ünnepségre készített terítővel

A FIÓKÁIT SAJÁT VÉRÉVEL ÉLTETŐ PELIKÁN

A fészket a fiókák védelmére sziklákra és szirtekre rakó madár egyedül a kígyótól kell tartson: az ugyanis, az elbeszélések szerint, a fészek megközelíthetatlensége miatt a kedvező szélirány kiválasztásával mérgét kibocsátja, melyet belélegezve a fiókák életüket veszítik. A legendákban a visszatérő hím madár a fészek fölött a magasban keringve szárnyával az oldalát ütögeti, hogy a felhőkből fiókáira hulló vércseppeivel életre keltse őket.

Az ókereszténységéből fennmaradt, a 12. századtól kedvelté vált jelképrendszerben a pelikánmadár Krisztus ábrázolásaként, a fiókák az első emberpárt megjelenítve kerülnek megformálásra, a fészek a Paradicsom kertje, a kígyó a Gonosz. Krisztus irántunk érzett szeretetétől vezérelve éltető vérért adta értünk, és az égből harmatozó Szentlelket hagyta ránk. A misztótfalusi, 1650-ben készült úrasztali terítón ez a hímzés olvasható: *„Az Úr Jézus Krisztus az igazi pelikán, ki megeleveníti a mi lelkiünket az örök életre. Ámen.”*

csonyra... Majd húsvétra... Ment az idő. Mert ugye 2009-ben a nagyja már megvolt.

– **Az is négy éve már!**

– Közben gondolkodtam, hogy a bibliatortóra mit lehetne, azt egy pelikánmintából nem lehetett megcsinálni, ezért abban gondolkodtam, hogy oda Ige kellene. Beszélgetések és egyeztetések után lett végül az *„Életét adta.”* (1Jn 3,16) Kerestem hozzá betűmintát, olyat, ami jól olvasható, és megvan belőle mindegyik. Keresztanyáméknak volt egy hímzős albumuk, abból lemásoltam egyet, megbeszéltük, hogy a virágokat le lehet róla hagyni, és hogy hogy lesz szép.

– **Ezután nem tetted le többet?**

– 2011-ben merült fel, hogy a templom 100 éves évfordulójára készülünk, ez adott egy lökést, hogy erre az alkalomra kéne befejezni. Most vagy soha. Mert ha most nem, akkor megint csak tologatom. Idén áprilisban direkt erre vettem ki szabadságot, és akkor a varrós kolléga segítségével felraktuk a már elkészült terítőket, és megbeszéltük, hogy a tépőzár a megoldás. Akkor felfedeztünk körben egy üres csíkot, amire volt még két hetem, hogy hímezzek mintát. De a kolléga délelőtt dolgozott, én meg délután, hát akkor hogy egyeztessünk? Az Istennek a kegyelme az, hogy az évforduló előtt egy héttel helyet-

tesítenem kellett a varrodában, és így meg tudtuk csinálni együtt. Így készült el.

– **Nagy segítség volt az ő része. Erre is áldoznod kellett?**

– Ő nem a mi gyülekezetünk tagja, de amikor kérdeztem, hogy mivel tartozom, azt mondta, Te is Isten dicsőségére szolgálj, hogy gondold, hogy elfogadjak bármit is?

– **A család hogyan állt a kézimunkázáshoz?**

– Amikor felkerült a terítő, és a páromnak is gratuláltak, akkor ő viccesen mondta: hogy megszenvedtük. De végeredményben egyrészt olyan időszakban csináltam, amikor a műtétek miatt kézimunka nélkül sem igen volt energiám, másrészt pedig sokat csináltam bent, a munkahelyemen, illetve volt, hogy az esti órákban, tévézés helyett. Így nem tőlük vettem el az időt.

– **Aki maga is kézimunkázik, tudja, hogy közben sok gondolat és imádság születik. Hadd kérdezzek: ilyen módon is készültél a centenáriumra?**

– Amikor otthon csináltam, pont azokat a mintákat csináltam, amiknél sokat kellett számolni, oda kellett nagyon figyelni. De a szíven mindvégig ott volt, hogy szeretném a gyülekezetet megajándékozni.

Diószegi Rita

A „Budapest Bank Budapestért” Alapítvány pályázatán Millisits Máté közreműködésével nyert pályázat eredményeként megtisztultak a homlokzat kerámia díszei.

MEMÓRIAJÁTÉK TEMPLOMUNK KÉPEIVEL

Gyülekezetünk a Centenárium alkalmából 100 db-os memória-játékot készített a templom olyan részleteiről készült képekkel, amiket talán nem sokszor figyeltünk meg, vagy akár nem is vettünk még észre. Az ajándéknak is kiváló, izgalmas és fejlesztő játék istentisztelet

előtt és utána megvásárolható 2200 Ft-os áron az iratterjesztésben. A játék árával a gyülekezetet támogatjuk. Vigyük így is templomunk hírét és a Centenárium fő üzenetét:

„Még a templomnál is nagyobb van itt” (Máté 12,6)

A CENTENÁRIUMI CSALÁDI NAP MARGÓJÁRA

CENTENÁRIUMI MŰVÉSZETI PÁLYÁZAT

Templomunk 100. évfordulójára rajzpályázatot hirdettünk gyerekeknek. Az elkészült alkotásokon átsugárzik, hogy gyermekeink otthon érzik magukat az Isten házában, hiszen a ragyogó színek is a vidámságot, örömet fejezik ki. Hála azokért, akik bátorították őket szülőként, tanítóként (az iskolában Fábíán Katica tanító néni különösen sokat tett ezért), mert segítségük nélkül bizonyosan sokkal kevesebb munka készült volna el, mi pedig a rajzaik nélkül szegényebbek lennénk.

CSALÁDI VETÉLKEDŐ

1999 óta negyedik alkalommal szerveztünk a templomunk épületét és a református kegyességhez tartozó tárgyak alaposabb megismerését célul kitűző játékos vetélkedőt, amire idén a centenáriumi ünnepség másnapján, június 2-án került sor. A korábbi feladatokat most kiegészítette egy olyan, amelyet a „száz” ihletett: 100 fonaldarabból kellett egy minél hosszabb szálát összekötni – emlékeztetve ez mindannyiunkat arra, hogy a legkisebبتől a legnagyobbig szükség van itt mindenkire! Akik végigjárták az állomásokat, a templomablakok motívumaival díszített kis kitűzőt kaptak, amely erre az alkalomra készült.

KÖZÖS ÉNEKLÉS

Formálisan része református kegyességünknek – de igazából sokkal több annál: közös örömről forrása, közös biztonyságtétel, olyan valami, ami közösséget és baráti kapcsolatokat épít életkortól függetlenül.

KÉZMŰVESSÉG

Gyermekdélutánjaink állandó részeként lehetőséget adunk arra, hogy akik szívesen alkotnak, készíthessenek valami szépet. Mindig igyekszünk valami újdonságot felkínálni: most a templomablakok motívumaiból lehetett hímzésmintát választani!

A Debreceni Kántus koncertje zárta a családi délután programját – hivatalosan. De míg a gyülekezet a gyönyörű előadást hallgatta, a „színpad mögött” még sok minden történt. Egy ilyen nap alapos rendrakással kell befejeződjön. Ahhoz, hogy az iskolát használhassuk a gyülekezeti programok lebonyolításához, fontos, hogy úgy hagyjunk ott mindent, hogy a következő tanítási napon rendben folytatódhasson a munka. Fiataljaink évek óta hűségesebb háttér-munkások ebben az egyáltalán nem látványos, és a hosszú nap végén igazán fárasztó tevékenységben is.

Szöllősy Emőke

100
ÉVES
A FASORI
REFORMÁTUS
TEMPLOM
1913–2013

„...MÉG A TEMPLOMNÁL
IS NAGYOBB VAN ITT.”
(MÁTÉ 12,6)

100 ÉVES TEMPLOMUNKAT ÜNNEPELTÜK

Nemcsak az idej esztendő, hanem az elmúlt évek egyik legnagyobb eseménye volt nyáron templomunk felszentelésének 100. évfordulója. Fásori református templom. Kimondani is jó! Ha megkérdezzük, melyik gyülekezetbe járok, s azt mondom, a Fásorba, gyakran hallom, milyen jó nekem, hogy ebben a gyönyörű templomban imádkozhatok.

Igen, mindannyiunknak jó, akik idetartozunk, s itt hallgatjuk hétről hétre Isten Igéjét. A 100. évfordulón nem a köveket és nem a téglát, nem a templomtornyot és nem az aranyozott motívumokat, nem a csillárt és nem az üveglablakokat ünnepeltük, hanem magát Istent. Az ünnepségsorozat Igéje is ez volt: „A templomnál is nagyobb van itt.” (Máté 12,6). Milyen nagy kiváltságban van részünk! 100 éve nyitva a kapu, állnak a falak, és áll a szószék, s hangzik az élő Ige.

AZ ÚR CSODÁS MUNKÁJA

Most, szeptemberben sem nehéz visszaemlékezni május utolsó hetére, s az azt koronázó júniusi első vasárnap hálaadó istentiszteletére. Száz év, száz óra címmel jubileumi rendezvénysorozattal emlékeztünk az elődökre, a múltra. Mit ölelt fel ez az időszak? Lényegében a XX. századot, s egy keveset a 2000-es évekből, ebből a mai, modern korból, amelyben az információáramlás és az emberi kapcsolatok ápolása is nagyrészt a virtuális térben történik, interneten és mobiltelefonon. A jubileumi rendezvénysorozat azonban nagyon is valóságos programokat kínált: a barátságos 24 órás focimérkőzéstől az éjszakai ifjúsági hálaadó virrasztásig. Voltak koncertek, vidám családi piknik, biblia- és történelemóra, kézműves foglalkozás, és természetesen egy héten át nyitva állt a kapu, s várta a látogatókat, hogy körbenézzenek, s magukba szívják a templom csendjét. A készülődés azonban már hónapokkal, évekkel ezelőtt kezdődött. Volt, aki terítőt hímzett az Úr asztalára, más zeneművet komponált, volt, aki a gyülekezet életét fotózta, volt, aki verseket válogatott az alkalomra, voltak, akik a kertet építették, míg mások a templom bejárata fölött lévő díszkerámiákat mosták. Ahogy Somogyi Péter vezető lelkipásztor fogalmazott, sokak szolgálata van abban, hogy a 100. évfordulót ilyen gazdagon ünnepelte a gyülekezet.

„Mindez egy dolgról beszél: az élő Isten szeretetéről, aki embereket munkálkodásra készítetett. A meggazdagított életek pedig a Jézus Krisztusban kapott gazdagságból sokakat megajándékoztak.”

Az Úr csodás munkáját láthattuk abban is, ahogy a gyülekezet életében felfedezhető a folytonosság. A hálaadó istentiszteleten az Igét a faszori gyülekezet legendő, áldott életű lelkipásztorának, a Budapesti Református Egyházmegye első esperesének, Szabó Imrének az unokája, Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke hirdette. Ugyanazon a szószéken állt, mint nagyapja a XX. század első felében, s arról az Igéről beszélt, amelyet Szabó Imre idejében, 1933-ban az akkori gyülekezet a templom felszentelésének 20. évfordulóján választott magának: „ég, de meg nem emésztetik.” (2Móz. 3,2). „Nem befejeztük a 100-at, hanem elkezdtük a következő 100 évet, s ha Istenben telik, akkor az az örökkévalóságra nyílik” – mondta Szabó István püspök úr.

A centenáriumi istentiszteleten köszönetet mondott Kövér László, az Országgyűlés elnöke, valamint Vattamány Zsolt, VII. kerületi polgármester. Eljött ünnepünkre a VI. kerületi polgármester is, Hassay Zsófia.

GAZDAGSÁG

Visszatekintve: ez alatt az egy hét alatt valóban olyan gazdagságot vettünk, amelyről nem is álmodtunk. Vagy nagyon is álmodtunk, mert mindannyian vágytunk arra, hogy megajándékozottak legyünk. Istentől kapjunk valami lelki ajándékot. És kaptunk. Hála adunk érte. Jó volt hallani Végh Tamás nagytiszteletű úrtól, hogy aki a világot teremtő Isten kezébe tette le életét, annak örökkévaló hajléka van. Fontos ez a gyönyörű templom is, de még fontosabb az égi hajlék. Mert ha az Úr a hajlékunk, akkor a helyünkön vagyunk. Akkor vagyunk a helyünkön, s töltjük be Istentől rendelt célunkat. „A templomok mindaddig állnak, amíg a hívek Istennek engedelmeskednek. Ezen múlik, hogy száz év múlva emlékmű, hangversenyterem, szupermarket, vagy templom lesz itt” – hangsúlyozta Simonfi Sándor, a Budapest-Északi Református Egyházmegye esperese.

Aki a Faszorban élő hitet nyert, az örömmel engedelmeskedik az Úrnak. Erről szól a Szabó Zsolt szerkesztésében megjelent Bizonyosságok fellege című kötet, amely a gyülekezet száz tagjának bizonyoságtételét tartalmazza, s amelyet azóta hálaadással forgattunk – talán már el is olvastuk.

Az ünnepségsorozat véget ért, ennek emlékével, s szívünkben azzal az élő reménységgel megyünk tovább, hogy „az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!” (Ézs 33,22).

A centenáriumi alkalmából két részből álló kiállítás nyílt a templomban. Gyülekezetünk életét *Gránitz Miklós fotóművész* képei mutatják be. A múltat megidéző kiállítás rész *Voloncs Gáborné* közreműködésével jött létre. A következő számunkban mindkét alkotás létrejöttének hátterét bemutatjuk.

A FASORI-REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A lelkészi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat. Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest-Fasori Református Egyházközség
10702019-19818049-52000001

2. Julianna Iskola javára: Szabó Imre Alapítvány
11707024-20304014-00000000

3. Csipkebokor Óvoda javára:
Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány
10702019-48081403-51100005

4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány
11707024-20403144-00000000

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Február 18–22.:** „*Hívó készenlét*” címmel hitmélyítő igehirdetés-sorozatot tartottunk Somogyi Péter lelképásztor szolgálatával.
- **Március 2.:** Férfi csendesnapunkon 100 férfi testvérünk vett részt. A hét témája: „*Tiszta kezű férfiak*” volt. Somogyi Péter és Lóránt Gábor lelképásztorok szolgáltak.
- **Március 3.:** Zenés áhítaton Mali Kata orgonaművész volt a vendég.
- **Március 10.:** Kereszt-kérdések tanfolyamot indítottunk a hit alapvető kérdései iránt érdeklődők számára.
- **Március 24.:** templomunk felszentelésének 100 éves évfordulójára készülve „*Templomunk az otthonunk*” mottóval családi csendesnapot tartottunk.
- **Április 7.:** A „*Budapest 100*” programsorozat keretében templomunk is tárt ajtóval várta az érdeklődőket családi játékokkal, idegenvezetéssel, zenés áhítattal, melyen gyülekezetünk zenészei szolgáltak.
- **Április 26.:** Az „*Éneklő Ifjúság*” VII. kerületi iskolák hangversenyének adtunk helyet.
- **Április 27.:** A presbiternék csendesnapjára került sor.
- **Május 5.:** A zenés áhítaton Pálúr János orgonán és Pálhegyi Máté fuvolán Bach-műveket adott elő.
- **Május 12.:** Felnöttek és fiatalok konfirmációi hitvallás- és fogadalomtételére került sor ünnepi istentiszteletünk keretében.
- **Május 18.:** Missziói csendesnapot tartottunk gyülekezetünk szolgáló testvéreivel.
- **Május 18.:** A zenés áhítaton Várnagy Andrea és Farkas Zsolt négykezes zongoraestjére került sor.
- **Május 26.:** Centenárium ünnepi hangversennyel ünnepeltük 100 éves templomunkat gyülekezetünk zenészerzőinek műveivel és zenészeinek közreműködésével.
- **Május 26.–június 2.:** „*100 év 100 óra*” jubileumi rendezvényeket tartottunk templomunkban.
- **Május 30.:** Réti Árpád színművész testvérünk „*Üzenet*” címmel szavalóestet tartott.
- **Június 1.:** Templomszentelésünk 100. évfordulóján hálaadó istentiszteletünkön dr. Szabó István püspök úr hirdette az Igét. Az ünnepségre megjelent a 100 éves évforduló alkalmára készített „*Bizonyosságok fellege*” című 100 bizonyágtételt tartalmazó gyülekezeti kiadványunk.
- **Június 2.:** Centenárium családi napot tartottunk, vetélkedőkkel.
- **Június 10–14.:** A kecskeméti Emmaus-házban voltunk gyülekezeti csendeshéten.
- **Június 16.:** A Fasori Református Kollégium tanévzáró istentisztelete és a 8. osztályosok ballagása.
- **Június 24–29.:** Konfirmandusaink Tahitótfaluban voltak.
- **Július 1–6.:** Gyülekezeti családos hetünk volt Isten Táborában.
- **Július 6.:** A Károli Gáspár Református Egyetem doktori avatása volt templomunkban.
- **Július 29.–augusztus 3.:** Ifjúsági hét volt Isten Táborában.
- **Augusztus 5.:** A Kántorképző záróhangversenyének templomunk adott helyet.
- **Augusztus 5–10.:** Házasság gondozó hét volt Csattogó-völgyben.
- **Augusztus 20.:** Templomunkban a kultúráért felelős minisztérium szervezésében ünnepi hangversenyre került sor.
- **Szeptember 1.:** A Fasori Református Kollégium, valamint a hittanoktatás ünnepi istentiszteletén kezdhettük meg az új tanévet.
- **Szeptember 1.:** A zenés áhítat keretében Jeney Zoltán fuolahangversenyén vehettünk részt.
- **Szeptember 2.:** a Károli Gáspár Református Egyetem tanévnyitó ünnepségét tartotta templomunkban.
- **Szeptember 22.:** A Kulturális Örökség Napján idegenvezetés szolgálatára került sor templomunkban – Pálúr János orgonahangversenye.
- **Szeptember 22.:** Táborzáró csendesnap Tahitótfaluban, Isten Táborában.
- **Szeptember 28.:** Női csendesnapra került sor „*Azért kaptad, hogy továbbadjad*” címmel Komlósiné Sümegi Nóra és Somogyiné Ficsor Krisztina szolgálatával.

EVANGELIZÁCIÓS HÉT A FASORBAN

AZ EL SHADDAI VILÁGHÍRŰ SZERZŐJE BUDAPESTEN

Kivételes alkalomban lehet része azoknak, akik eljönnek a fasori református gyülekezet idei őszi, október 6-án kezdődő evangelizációs sorozatára, az igehirdető ugyanis Ittész István nyugalmazott evangélikus lelképásztor lesz.

A hét zárásaként pénteken este 7 órakor a világhírű amerikai evangéliumi énekes-dalszerző, a teológia professzora, az El Shaddai című dal szerzője, Michael Card lép fel a templomban.

Ittész István életútja nem szokványos. Isten hívására 46 évesen hagyta ott művezetői állását, és végezte el a teológiát. 1995-ben történt pappá szentelését követően az érdi, százhalombattai, diósi térségben végezte áldott szolgálatát. A maroknyi érdi gyülekezet rövid időn belül több száz fősre növekedett. *„Az ember szíve gyakran olyan, mint egy réztekercs, nem több, mint rideg tárgy, holt elem, de ha erőtérbe helyezzük, akkor megindul benne az áram, fogyasztót lehet rákapcsolni, s kigyullad a fény is. Az emberi szív számára az isteni szeretet az az erőtér, amelynek hatására az emberben is elindul az áram”* – vallja Ittész István. Öt évvel ezelőtt nyugdíjba vonult, de Isten hűséges munkatársaként azóta is járja az országot, hirdeti az evangéliumot. *„Olyan lelképásztort hívunk, aki országszerte nagy hatással végzi igehirdetési szolgálatait, ezért ez a hét alapvető megújulást adhat hitünkben, lelki életünkben, belső békességünkben”* – mondja Végh Tamás lelképásztor.

A hét nagy eseménye, hogy Budapestre látogat Michael Card, világhírű amerikai énekes. A templomban ad koncertet október 11-én, pénteken este 7 órakor. Michael Card a kortárs keresztyén zene legismertebb előadója, emellett dalszerző, rádiós műsorvezető, és keresztyén könyvek szerzője. Bibliai ihletésű és témájú albumait több millió példányban adták el. Michael Card leghíresebb dala az *El Shaddai*. Egyik koncertjén arról beszélt a hallgatóságnak, hogyan köti össze a hit felmenőivel, és ugyanezt a hitet hogyan adja át gyermekének.

„Nagyapám az észak-karolinai hegyvidék egyik prédikátora volt. Amint megtudta, hogy úton vagyok e világba, naponta imádkozott értem. Hiszem, hogy azok az imádságok meghatározták az életemet. Amikor felismertem Isten elhívását életemben, ő lett volna az első, akinek ezt elmondom, de addigra már hazaköltözött az Úrhoz. Egyszer álmodtam vele, és ebben az álomban átöleltük egymást. Sokszor gondolkodom azon, hogy vajon azért adatott-e ez

az álom ajándékul, mert ő is annyira szeretett volna engem látni, amennyire én őt.” Card több dalt írt Isten szeretetéről és szövetségéről gyermekének. Arról a szeretetről, s arról a szövetségről, amelyet Jákób ismert, s amelyet Jézus Krisztus által ma is ismerhetünk. Az Immanuel című dala is erről szól: *God is with us. Velünk az Isten.*

Cseke Hajnalka

EL SHADDAI

Michael Card és John Thompson

Michael Card és John Thompson

FASORI EVANGELIZÁCIÓS SOROZAT

ISTENHIT ÉS ÉRTELEM

Igét hirdet Ittész István evangélikus lelkipásztor

ALKALMAK (OKTÓBER 6–11.)

• vasárnap délelőtt a 10 órás istentisztelet keretében

A hit mint bizalom a Zsidókhöz írt levél 11,1–7 alapján,

• hétfőn 18 órától

A hit mint engedelmesség – a Zsidókhöz írt levél 11,8–12 alapján,

• kedden 18 órától

A hit mint reményesség – a Zsidókhöz írt levél 11,13–22 alapján,

• szerdán 18 órától

A hit mint győzelem – a Zsidókhöz írt levél 11, 23–34 alapján,

• csütörtökön 18 órától

A hit mint beteljesedés – a Zsidókhöz írt levél 11,35–12,3 alapján,

• pénteken 19 órától

Michael Card evangéliumi énekes, zeneszerző koncertje a templomban.

Az evangelizációs alkalmakkal egy időben gyermekevangelizációt is tartunk két korcsoportban. A kisgyermek számára gyermekmegőrzést biztosítunk.

HISZEM, HOGY ISTEN VALAMI NAGYOBBAT AKAR KEZDENI VELÜNK!

• • •

HORGOS VILMOS,
A BUDAPEST-FASORI REFORMÁTUS KOLLÉGIUM
IGAZGATÓJA A TANÉVKEZDÉSÉRŐL

Mire ezek a sorok nyomtatásban megjelennek, a Budapest-Fasori Református Kollégium teljes egészében birtokba veheti a tavaly az önkormányzat által részben már a Julianna Református Általános Iskola rendelkezésére bocsátott, Rottenbiller utcai általános iskola épületét. A Julianna felső tagozata már a 2012/13-as tanévet is itt kezdte, idén október elejétől pedig a teljes épület birtokosa, ugyanis 20 évre kapta bérbe a VII. kerületi önkormányzattól méltányosnak mondható, havi 420 ezer forintért. *„Gyönyörű, a kor kívánalmainak megfelelő, modern infrastruktúrával rendelkező, üvegliftes, biológialaborral felszerelt iskolát működtethetünk; valóban minden adott a minőségi tanító-oktató-nevelő munkához”* – fogalmazott Horgos Vilmos igazgató úr. A gyarapodás tényleg példátlan, csodaszámba megy egy olyan időszakban, amikor minden a költségvetési takarékoságról, pénzek visszafogásáról, leépítésekről és intézmények bezárásáról szól. Údító kivétel, hogy szeptembertől elindult a pedagóguséletpálya-modell, amelynek keretében a tanárok bére fokozatosan emelkedik.

S hogy mit nyert a kollégium?

Egy 3000 négyzetméteres, 30 teremmel rendelkező, 2006-ban professzionálisan felújított, korszerű, 500 fő befogadására alkalmas épületet, amelyről sem a Julianna Református Általános Iskola, sem a Budapest-Fasori Református Kollégium, sem pedig a Budapest-Fasori Református Egyházközség vezetése nem is álmodhatott. Pontosabban „csak” álmodott. *„Hiszem, hogy ez a gyarapodás Istentől van, nálunk a Fasor a »brand«, s a gyülekezet különböző szolgálati ágaival, köztük a Csipkebokor óvodával és a Julianna református iskolával az Istent szolgáljuk. Ebben a szolgálatban következik be változás, ahogy az Ige mondja a Máté evangéliuma 23. fejezetében: »Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután«”* – mondta Horgos Vilmos. Az óvoda és az iskola sokra bízta ezután, s mint mondta, ehhez a feladathoz kell hűnek lenniük.

A Julianna iskola és a Csipkebokor óvoda egyre ismertebb nemcsak a VI. és a VII. kerületben, hanem szerte a fővárosban, híre ment, hogy itt „valami pluszt” kapnak a gyerekek. *„Mi a jövőbe építünk, a tanítás mellett a középpontban szerepel oktatási programunkban az Isten-ismeret és keresztény életre nevelés, hogy felelősen gondolkodó, a hazáért és embertársaikért tenni kész és tenni tudó felnőttekké váljanak diákjaink; az Istennel járás hatja át egész oktató-nevelői tevékenységünket”* – magyarázta.

Intézményvezetőtől nem megszokott, hogy nem panaszkodik. Pedig Horgos Vilmos épp az ellenkezőjét teszi, örömmel számol be arról, hogy *„nálunk nincs rossz gyerek”*. Meggyőződése, hogy már a szülőket is Isten indítja arra, hogy ide írassák be gyermekeiket. Ez az év kis mértékben tőlük is áldozatvállalást követel. Ahhoz, hogy biztonságosan működhessenek az intézmények, s ne következzen be pénzügyi krach, gyermekenként havonta 3000 forint hozzájárulást kérnek a szülőktől, amely családból pedig több gyermek jár az iskolába vagy óvodába, ott összesen havi 5000 forintot. *„Úgy látom, a szülők megértették, a hozzájárulásért cserébe magasabb szolgáltatást kapnak, szép, modern körülmények között folyik az oktatás. Nem tapasztaltam részükről ellenérzést, inkább pozitívan fogadták a változásokat”* – számol be az igazgató úr. Az egyházközség és a kollégium vezetése reménykedik abban, hogy az önkormányzat is támogatja őket, s hozzájárul az intézmény fenntartásához. Terveik között szerepel az, hogy a Rottenbiller utcai épület használaton kívüli termeit is hasznosítják majd: például nyelviskolának adják bérbe, vagy saját nyelviskolát indítanak be, illetve iskolai büfé nyílik, melynek bevétele és haszna nagyrészt szintén a Budapest-Fasori Református Kollégiumot gyarapítaná.

Elkezdődött a 2013/14-es tanév, a kollégiumnak összesen 340 gyermek a tagja, közülük 260-an a Julianna Református Általános Iskola növendékei, 80 kisgyermek a Csipkebokor óvodába jár. Az oktató-nevelő munkát 28 pedagógus és 6 óvodapedagógus látja el, szinte kivétel nélkül élő hitűek. *„Hiszem, hogy Isten valami nagyobbat akar kezdeni velünk! Nem teszünk mást, mint dolgozunk, Isten meg velünk van”* – jegyezte meg Horgos Vilmos igazgató úr. A juliannás tantestület erre a tanévre a Zsoltárok könyvéből (16,11) választott Igét, melynek szellemében hivatásukat ellátni törekszenek: *„Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”*

Cseke Hajnalka

- ☉ Szeretettel várjuk új tanulók folyamatos jelentkezését felekezettől függetlenül a bővülő Julianna Református Általános Iskola (1071 Budapest, Városligeti fasor 7.) jelenlegi 1., 2., 3., 5., 6. és 7. osztályába. Minden jelentkezőt a már kialakult, hagyományos felvételi eljáráson keresztül szeretnénk megismerni, megbizonyosodva afelől, hogy valóban itt van-e a helye. A jelentkezéseket telefonon a 342-6142-es központi számon, illetve e-mailben a julianna@fasor.hu címre várjuk.
- ☉ 2014 januárjában megnyitjuk a Csipkebokor óvoda (1071 Budapest, Városligeti fasor 29.) 4. csoportját. Szeretettel várjuk a jelentkezőket! További részletekről és az időszerű tudnivalókról a Kollégium és az Óvoda Titkársága ad felvilágosítást a 322-1933-as telefonszámon vagy e-mailben a csipkebokor@fasor.hu címen.

Május 12-én három felnőtt és huszonkilenc fiatal konfirmációi hitvallás- és fogadalomtételére került sor ünnepi istentisztelet keretében

A másik szobában

Nem búcsúzom az iskolától. Igaz, hogy 8. osztályban elballagunk, de ez az iskola nem csak a nyolc általánost jelenti a számomra, az eddigi tanulóéveket, hanem egyben lelki otthonom része is, és az is marad, hiszen a gyülekezetem iskolája. Olyan, mintha ez a lelki otthon két szobából állna, és eddig a kettő közül az egyikben, az iskolában töltöttem több időt, mostantól pedig, konfirmációm után, ahogyan a gyülekezet teljes jogú tagjává váltam, a másik szobában leszek többet. Jó érzés, hogy az iskolát mindig látni fogom, bármikor bemehetek, találkozhatok tanáraimmal. Ott leszek a juliannás istentiszteleteken. Arról nem is beszélve, hogy Noémi húgom is idejár még jó ideig. Azt kívánom neki, hogy ne csak a nyolc általánost tudja itt kijárni, hanem már a középiskoláit is.

Amikor elkezdtem az első osztályt, szinte észre sem vettem, hiszen idejárt nővérem, Réka, és sok időt töltöttünk az iskola körül, ráadásul a gyülekezetből már ismertem évfolyamtársaim sok tagját, sőt, Réka és a gyülekezet révén nagyobb diákokat is. Olyan a Julianna most is, mint egy nagy család. És én hiába fejeztem be a 8. osztályt, a családnak továbbra is tagja maradok. Sokat kaptam ettől az iskolától, tudást, lelki útravalót, szeretetet. Tanárimhoz mindig nyugodtam fordulhattam segítségért, bátorítottak, támogattak. Nagy örömöm volt az is, hogy elfogadták, a csellózás miatt sokat hiányzom. Támogatták a zenei tanulmányaimat. A sok jóra, amit itt kaptam, egész életemben emlékezni fogok.

Devich Gergely

A JULIANNA ISKOLÁBÓL BALLAGÓ NYOLCADIKOSOK VALLOMÁSAI

- „Köszönöm az iskolának, hogy segített abban, hogy keresztény felfogásom legyen. Minden itt tovább tanuló diáknak azt üzenem, hogy használják ki azt, hogy egy ilyen helyre járhatnak, ahol védelemben vannak, és szeretik őket.”
- „Voltak vidám farsangok, és csodálatos kirándulások. Voltak izgalmas focimeccsek, mindez örök emlék lesz a felnőtté válás útján. Búcsúzunk tanárainktól, igazgatóunktól, akiktől bármikor segítséget kérhettünk, akikre mindig számíthattunk, és akikben mindig megbízhattunk.”
- „Köszönöm az összes tanárnak az átadott tudás; az összes dolgozónak a kedvességet és a segítséget. Köszönöm az iskolának a hitet, amit itt szereztem. Nehéz búcsúzkodni, mert a Julianna volt az én második családom. Nagyon fognak hiányozni a barátaim, a tanárok és az iskola.”
- „Köszönöm az új barátaimat, a sok jó tanácsot, a jó délutánokat, a tanárok szeretetét és azt, hogy mindig kaptam új lehetőségeket.”
- „Ez az iskola nagyon sokat jelentett nekem. Még jobban megismerhettem Istent és tanítását.”
- „Rengeteget nevtünk együtt. Sok vicces pillanatot éltünk át, amit sokáig nem fogunk elfelejteni... Szerettem a reggeli áhítatokat, minden Ige üzent nekünk valamit.”
- „Nagyon sokat köszönhetek a Juliannának. Az írást, az olvasást, a barátokat és azt, aki most vagyok. Itt mindig segítettek nekem és mellettem álltak. Az Úrnak hálát adok ezért a gyönyörű nyolc évért, amit itt tölthettem.”

Egy óvó néni a konfirmandusok között

Tahiban az idei első tábor a konfirmandusok hete volt június 24–29. között. Hogyan is kerültem oda? Emberileg magam sem értem... Az elmúlt télen, tavasszal sok imádságom kérdése volt: Uram, hol és milyen szolgálatban akarsz látni a nyáron? Megtanultam már, hogy oda kell mennem, ahova Ő küld. Áldás ugyan ott lesz – nekem és másoknak.

Egyre inkább erősödött a szívemben a konfirmandustábor gondolata, de nemigen értettem: én, egy óvó néni, mit keresnek kamaszok között? Rádásul a lányom most konfirmál, nem lenne jó... Óvatosan megkérdeztem őt, mit szólna hozzá – kifejezetten örült. A maradék kételyeim is szertefoszlottak. Uram nem elvette, hanem egyértelművé tette, hogy oda kell mennem. Jeleztem Somogyi Péter táborvezetőnek, hogy mit értettem meg.

Az itthoni szervezések és előkészületek után 19 konfirmandussal és 5 ifis segítővel kezdtük meg a tábort. Előre tudtuk, hogy nem lesz egyszerű, már ami a fizikai létünket illeti. *„A táborban, az árvíz következtében nem volt víz. Így nehézkes volt a tisztálkodás és a konyhai munka. Lajtos kocsival hordták a vizet, fürödni pedig a faluba jártunk. Isten megtapasztalható csodája pedig az volt, hogy senki nem zúgolódott. Mindenki felmérte és elfogadta a helyzetet. Hiszem, hogy emiatt is történt, hogy csütörtök este visszakapcsolták a vizet”* – hangzott a tábor utáni istentiszteleten a bizonyoságtétel az egyik fiatalról.

A délelőtti igei alkalmakon Dávid és Góliát jól ismert történetéről hallottunk (1Sámuel 17) – sok kérdést tett fel nekünk Isten az ő Igéje által. Talán a legfontosabbá vált ezen a héten, hogy le kell döntenünk a Góliátjainkat – de erre csak Isten vezetésével és Rá figyelve, Őt kérdezve leszünk képesek.

Akiben az Ő Lelke van, azt tudja Isten használni. A legfontosabb, hogy Isten neve megszentelődjék ebben a szentségtelen világban. Az alkalom utáni csoportbeszélgetések alatt átbeszéltük a felmerülő kérdéseket, közös imádságban segítséget kértünk Urunktól.

Három délutánra készültünk – ott lévő felnőtt szolgálók és otthonról érkező vendégek – különböző, a fiatalokat foglalkoztató szemináriumokkal: világvallások, személyiségek különbözősége, kirekesztettség, összejtudomány és hit, szerelem-gyengédség-szex, függőségek, internet...

Az esti alkalmakon Ézsiás könyve 55. részét gondolhattuk végig. *„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim...”* Isten gondolatai és a mi gondolataink: ÉG és föld! Rádöbbenhetünk, hogy a világban úgy akarnak vezetni minket, hogy azokkal foglalkozzunk, amik nem lényegesek, azért, hogy ne gondolkozzunk arról, ami lényeges. A ma célzott korosztály pedig: a tizenévesek! Jó szembenézni ezzel a veszéllyel, és mint Góliátunkkal, megharcolni. Ily módon válhatott bennünk egységessé az egész hét mondanivalója, a délelőtti és délutáni alkalmak üzenete.

Délutánonként kirándultunk, fagyiztunk a faluban, sportoltunk, társasjátékot játszottunk, egy vendégszolgáltató vezetésével csodaszép fabütormintákat festettünk. A közös séták, beszélgetések segítettek egymáshoz is közelebb kerülni. A csütörtök esti mécses-túra útja különleges módon a házak között vezetett, majd a foci pályán ért véget, a csillagos ég alatt. Itt együtt adtunk hálát dicsőítő énekekkel.

„Ezt a nyarat ezzel a konfirmandustáborral indítottuk. Lelkileg teljesen feltöltöttünk,

annyira, hogy már természetes indíttatás, hogy minden reggel kinyissuk a Bibliát, és elolvassuk az aznapi Igét, mert ha ezt nem tenénk meg, hiányérzetünk lenne. Hiányozna az Istennel való közösség! Most mindenki Isten közvetlen közelében van, és akiket az Úr odaszólít, azokat ott is tartja, és vezeti az örök élet felé!” – hallottuk a hét után a templomban. Bízom benne, és ezért imádkozom, hogy ez így is maradjon – és maradni fog.

Szeptember első hétvégéjén utótalálkozót tartottunk otthonunkban a fiataloknak. Néhány felidézett emlék a táborról:

- „Nem más eszközeivel, hanem a sajátunkéval kell harcolni (Dávid és Saul páncélja közötti különbség).”
- „Óriási élmény volt, hogy annak ellenére, hogy a hét elejét víz nélkül kezdtük, mégis az Úr volt a középpontban, szinte fel sem tűnt a rengeteg nehézség. Mindenki Istenre tudott koncentrálni.”
- „Hálás vagyok, Uram, a te szeretetedért és kegyelmedért, ami egész héten kiáradt ránk! Számptalan csodákat tapasztaltuk meg a hét alatt. Hálás vagyok Tahiért, számomra mindig IstenTábora marad.”
- „Köszönöm, hogy Te mindig jobbat készítesz nekünk, mint amit el tudunk képzelni!”
- „A legjobb az volt, hogy Isten köztünk volt!”

Vitézné Horváth Erika

Ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá!

Kincskereső táborosok Tahitótfaluban

A Kincskereső táborot templomunk megépítésének 100. évfordulója jegyében szerveztük az idén. Ezért a Biblia 100-as számot tartalmazó történeteiből imádságban kértünk el egyet-egyét a mi Urunktól a hét minden napjára.

Először Izsák születéséről beszélgettünk (1Mózes 21,1–8) – mivel Ábrahám százesztendőss volt, amikor a fia megszületett.

Ezután Abdiás és Illés találkozását vettük szemügyre (1Királyok 18,1–19) – mivel Abdiás száz prófétáról gondoskodott.

A következő történetünk az adós szolgáról szóló jézusi példázat volt (Máté 18,21–35) – mivel az a szolga, akinek tízezer talentum (megfizethetetlen) adósságát az ura elengedte, kegyetlenül visszakövetelte szolgatársától azt a száz dénárt, amivel tartozott neki.

A negyedik napon az Úr Jézus halálát és temetését idéztük fel (János 19,28–42) – mivel eljött Nikodémus is, aki mintegy százfontnyi drága kenetet hozott, hogy megkenjék a testet azzal.

Az utolsó történetünk az elveszett bárányról szóló példázat volt (Máté 18,12–14 és Lukács 15,1–7) – mivel Jézus azzal kezdte, hogy egy embernek száz juha van, de eltéved közülük egy...

A történetekre és azok üzeneteire való ráhangolást sok-sok ének és bevezető tanítás segítette. Így jutottunk el a választott aranymondásokhoz, és így találtunk lelki kincseket is: az ígéretet, a gondoskodást, a megbocsátást, az áldozatot és a biztonságot. Ily módon kerültünk egyre közelebb Istenhez. Olyannak ismertük meg őt, akiben bízhatunk, reménykedhetünk – akinek **ígéretei** sorra beteljesülnek: „*elküldöm a Szabadítót, aki a kígyó fejére tapos*” (1Mózes 3,15); „*elküldöm a Vigasztalót, aki eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek*” (János 14,26); „*ez a Jézus, aki felvitették tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe*” (Apostolok cselekedetei 1,11).

A **gondoskodás** lelki kincsét Isten gondoskodó szeretetének megannyi jeléből értettük meg igazán. Védőmező közösségeket rendelt a gyermekek számára a mi Urunk: szülőket adott, családokat adott, egyházakat, gyülekezeteket adott, népet adott (mi magyarok vagyunk) – szükségseinkhez vizet, fényt, levegőt adott, és adott növényeket, állatokat, színeket... Isten feladatot is adott az embernek az Ő csodálatos teremtett világával kapcsolatban: *Őrizd és gondozd!* – mondta (1Mózes 2,15).

A következő kincs a **megbocsátás** volt. Ehhez az Úr Jézus egyik legmegrendítőbb példázatát idéztük a tékozló fiúról, aki a disznók vályújánál magába szállt, és hazaindult. *„Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt”* (Lukács 15,20). Megbocsátott, visszafogadta – ilyen a mi Istenünk!

Negyedik napi kincsünk: az **áldozat**. Együtt végiggondoltuk: mi milyen áldozatot vállalunk egymásért. Beszéltünk az Ószövetség népének szent cselekményéről, amelyben az ember Istennek ad valamit – de e kegyességi gyakorlat formálissá válásáról is, amely miatt a próféták oly sokszor szót emeltek. Az Úr Jézus keresztyéne tekintve megértettük, hogy nekünk nem kell többé áldozatot bemutatnunk, **mert Ő egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek** (Zsidók 10,14). Ezzel helyreállította Isten és az ember kapcsolatát.

A kincsek sorában az utolsó a **biztonság** volt, amelyhez kulcsot az Ezékiel 34,16 Igében találtunk: *„Így szól az én Uram, az Úr: az elveszített megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, az erősré vigyázok.”* Megtapasztaltuk valamennyien, hogy Ő szeret, megkeres, visszaterel, erősít minket, vigyáz ránk, és azt akarja, hogy itt e földi létben – és már a Kincskereső táborban is – csak nála érezzük magunkat biztonságban.

A hétre visszatekintve méltán mondhatjuk, hogy hatvan-négy kincskereső kisdiaák és huszonnégy szolgáló érezte magát különös biztonságban július 15. és 20. között Isten Táborában. (A gyerekek közül negyvenhatan tanulnak a Julianna iskolában, a szolgálattevők közül pedig hatan pedagógusok ugyanott.)

Táborunk igazi istentiszteleti közösséggé kovácsolódtott ebben az időben. Ennek családi alapvetését is maga az Úr végezte el még odahaza a szülők és a gyermekek szívében. Tizenhat kisdiaák testvérével együtt érkezett a Kincskereső hétre, hét felnőtt szolgáló gyermekeiként tizenegyen jöttek, s há-

rom olyan szolgálattelvő is volt közöttünk, akik már szolgálatban álló fiaikban gyönyörködhetek. A gyermekmunkások, az ifisk nagy örömeiket lelték abban, hogy ezen a nyáron összevont táborot tartottunk, ahol a konfirmációt megelőző korosztályok együtt részesülhettek Isten áldásaiban, a testi-lelki gondoskodás megannyi jelében és csodájában. A gyermekek is örültek ennek, hiszen szinte csak olyanokkal voltak együtt, akiket a korábbi táborokból, az iskolából, a gyülekezetből már ismertek, szerettek. Az áhítatok, a foglalkozások, az imaközösségek és más igei alkalmak csöndje, a békességben és nyugalomban megvalósított programok mind-mind Isten vezetéséről tanúskodtak. Népszerűekké váltak a sportrendezvények, a reggeli torna, a kirándulás, a medencézés, a kézművészet lehetőségei – jó volt látni, hogy milyen sokan éltek is vele. Örültek a Ki mit tud? lehetőségének is. Szívesen hallgatták esténként a missziós történetet Gladys Aylwardról, aki a gyermekek közötti szolgálatával vált példává nemcsak Kínában, hanem előttünk is. Igen pozitív visszhangja volt a napi négyzseri kolompsoznak, amely terített asztalhoz hívogato-

tott – így sok finomságot, gyümölcsöt, dinnét és körültekintő felszolgálást köszönhetünk meg a mi Urunknak. Köszönetet, hálát mondtunk egymásért is, hiszen úgy rendelt bennünket egymás mellé, hogy minden szép rendben történhetett – ahogy egyikünk megfogalmazta: mintha minden magától menne... Valamennyien lelkileg megajándékozottnak éreztük magunkat, és rácsodálkoztunk arra, hogy mennyi mindent vihettünk magunkkal haza.

Istennek hála, hogy az utóbbi években a lelki alkalmak csúcspontjává válhatott az a mozzanat, amelyben a táborozók csoportokban bár, de egyénileg mennek ki Jézus keresztyéhez, és egy különös találkozást élhetnek át Ővele. Mivel az idei táborunkat a centenáriumhoz szabtuk, a délutáni lelki alkalomnak az „élő kövek” címet adtuk. A kereszthez járulva építettük tovább Isten házát, a „lelki házat”.

A gyermekek felsorakoztak az ebédlő bejáratánál, majd a 100. zsoltárt (Menjete be kapuin hálaadással...) énekelve bevonultak a terembe az élő „kapu” alatt. Ezt megelőzően minden csoport felkészült az alkalomra. Este

a kis köveket – laposkákát mindenki egyenként feltehetette a keresztre, és a csoportvezetők segítségével mondták el biztonyságtételüket: mivel tudják építeni a lelki házat itt a táborban, otthon a családban, az iskolában, és majd ha nagyok lesznek, a gyülekezetben. Minden gyerek kapott egy válaszigét, amit felolvasott az egész tábor előtt. Pénteken a szolgálók biztonyságtételére került sor – a válaszigé felolvasása után mi is elmondtuk gondolatainkat. Felépült a templom a kereszt köré „élő kövekből”, a kereszt alá pedig 100 mécsesből. Ennek fénye ragyogta be nemcsak az ebédlőt, hanem szívünket is az utolsó estén, miközben hálánk jeléül dicsőítő énekeket zengedeztünk az Úrnak.

Demeterné Harmathy Zsófia, a tábor vezetője így összegezte a hét tapasztalatait és üzeneteit: „Még sosem volt ennyi jelentkező gyerek, akít sajnós nem tudtunk magunkkal vinni. Még sosem volt ennyi váratlanul jelentkező akadály a tábor előtt, amit nem akartunk magunkkal vinni. Még sosem éreztem azt, hogy ennyire az Úrra és egymásra vagyunk utalva – és nagyon jó volt megélni, hogy Isten ennyire tud egységet, rugalmasságot, egymás-

ra figyelést, önfeláldozást, egymás mellé állást adni. Még sosem éltem át a Kincskereső táborok 19 éve alatt, hogy a hét során ennyit tudnak változni a gyerekek. Még sosem kaptam olyan ajándékestét, aminek részese lehettem csütörtökön a nagyok házában, ahol mély őszinteséggel beszélgettek egymástól mindenért bocsánatot kérve és tiszta szívre vágyva a gyerekek. Átéltük ismét, hogy az Úr Igéje mennyire naprakész, hogyan dicsőíti meg magát az ördög ármánykodásai felett, hogyan valósulnak meg az Ő ígéretei, hogyan hallgat meg imádságokat, és talán ennek is hatására hogyan csendesedik le és változik meg egyik napról a másikra valaki!

Csodálatos volt látni, hogy voltak, akik igazán dönteni akartak Jézus mellett. Nagy ajándéknak tartom, hogy testvérként beszélgettek velem, kérdeztek tőlem, megnyíltak előttem – s így lehettem újjászületésük bábája. Imádkozom érte, hogy mindennek folytatása is legyen az ő életükben. Ráadás ajándék lesz, ha a fejlődésükben, változásukban ott lehetünk még mellettük és segíthetjük őket.” Úgy legyen – ámen!

Dévai-Józsa Gábor

• AZ UTOLSÓ IFIHÉT TAHIBAN ◀

Isten kegyelméből a nyáron újra részt vehettünk a középiskolásoknak és a már érettségizett korosztály számára szervezett ifjúsági héten. Tavaly is tartalmas hétről jöttünk haza, teli élményekkel, így nagy örömmel jelentkeztünk idén is. A tábor vezetői Bruckner – Szigfrid – László presbíter és Pataki András Dávid lelképásztor voltak. A hét azzal a céllal lett meghirdetve, hogy a fiatalok együtt mélyíthessék el kapcsolatukat Istennel, és megerősíthessék közösségüket kirándulással, sportolással és egyéb játékokkal.

Hétfőn indultunk busszal Tahiba. Az úton eszembe jutott, hogy valószínűleg az utolsó tahis ifihéten veszünk most részt. Ez szerintem sokakat elszomorít, engem is, mivel többségünk már gyerekkora óta járt Tahiba táborozni. Jó itt lenni, ebben a táborban, mert összszokott társaság vagyunk az ifiórák miatt, vagy a templomból ismerjük már egymást. Tehát egy olyan közösségben lehetünk együtt egy hétig, melyben már megtapasztalhattuk a szeretetet és az elfogadást. Az újonnan érkezőket is szívesen befogadjuk.

Délelőttönként voltak az első igei alkalmak. Azután négy kisebb csoportra váltunk szét, ahol beszélgettünk az elhangzott Igéről és a minket érintő fontos kérdésekről az aznapi résszel kapcsolatosan. A csoportok korosztály szerint lettek elosztva, ami azért volt jó, mert így a velünk egykorúakkal beszélhettük meg hasonló élethelyzeteinket. Csoportvezetőink voltak még: Kálló Karola, Kapuvári Barbara, Szabó Ferenc és Jávor Attila. A napi második közös igei alkalom este volt.

Folytattuk a már tavaly elkezdett sémát: egy bibliai személy életét – most Sámuel könyvén keresztül – néztük végig a hét folyamán. Így láthattuk, ők hogyan élték meg a hitüket, milyen nehézségekkel kellett szembenézniük, mi-ken vezette át őket Isten. Sámuel hasonlít ránk – hallottuk az alkalmon –: hallja a hívást, de nem érti (mint mi sokszor Isten szavát), fokozódik a bizonytalan

sága, de ami fontos, hogy nem adja fel. Nem értette a háromszoros hívást, de meg akarta érteni. Hallhattuk a biztatást a mindennapos igeolvasásra. Ezzel kapcsolatban többször is elhangzott ez a példa: Pataki András mesélte, hogy felesége, Dorka, egyik pici babájukkal volt a kórházban, és még nem ismerte fel a sok gye-reksírás közül a sajátját. De a születésétől kezdve minden napját vele töltötte, és most már nem kérdés számára, hogy felismerné-e. Ugyanígy ha mindennapos kapcsolatban vagyunk Istennel, akkor leszünk képesek rá, hogy felismerjük és megértsük a szavát. Ezért is volt minden reggel fél óras önálló csendesség. Ami nagyon jó volt, mert így önállóan tudtunk elmélyedni a napi Igében.

„Az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor. 12,9) – ez az üzenet vált számomra fontossá, mert általában akkor tud Isten általunk érvényesülni, ha éppen gyengék vagyunk, vagy ha képesek vagyunk lerakni elé a saját elképzeléseinket és hagyni, hogy Ő vegye át az irányítást. És amikor „gyengévé” válunk, érezzük igazán, hogy Isten vezet minket.

Nagyon sok üzenetet kaptunk még a szolgálókon keresztül, hallottuk, hogy Istennek terve van velünk a családjukban is, és hogy „*akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra válik*” (Róm. 8,28). Azt is, hogy mit jelent igazán Istent ismerni, és úgy élni, ahogyan Neki kedves, hogy bár egy élet is kevés, hogy Őt megismerjük, Ő mégis szeret minket. Hallottuk, hogy Isten nem adta fel, hogy Sámuel megszólítsa, és azt is, hogy milyen veszélyes, ha bálványok uralják az életünket. Azt is hallhattuk, hogy Isten kezében nem az számít, hogy én milyen vagyok, hanem az Ő hatalma, szeretete. Számomra ezek voltak a legfontosabb üzenetek a héten.

Az alkalmak mellett más programok is voltak: csapatépítő játékok, és filmet is néztünk egyik délután. Voltunk kirándulni a Rám-szakadéknál. A testmozgást persze nem csak túrázás alatt műveltük: idén is a röplabda volt a legnépszerűbb szórakozás a táborban. Az egyik meleg napon meglátogattuk a pócsmegyeri bányató strandját, ahol még a vízilabdapályát is kipróbálhatták a fiúk.

Utolsó este megint megtartottuk az úgynevezett „bankettet”. Amikor a kisebb ifitől elbúcsúzókat a nagyobb ifisek köszöntötték a közös munkával feldíszített ebédlőben. Ezután vetítést láthattunk a héten készült képekből.

A konyhán szolgálók (Szöllőssy Emőke és Bruckner Szilvia) bevontak bennünket a munkákba. Jó volt így megtapasztalni, hogy mennyi szolgálat van a háttérben azért, hogy a hét megvalósuljon! Szombat délelőtt úrvacsorás istentisztelet volt a hét záró alkalma.

Jó együtt lenni egy mindentől elzárt helyen, Istenről hallani és elmélyíteni a kapcsolatunkat Ővele és egymással. Buzdítok mindenkit a korosztályomból, aki eddig még nem vett részt ifjúsági táborban, hogy jöjjön el jövőre, lelki feltöltődésre. Köszönjük a sok imádságot és a szolgáló, szervező testvéreket!

Somogyi Virág

JOBBAN BOLDOGUL KETTŐ, M

Beszámoló a házaspárok

Nagyon szeretem a Börzsönyt. Sok szép emlék fűz hozzá. Még családi emlékek is. A keresztszülők kis háza Berkenyén, a nagybörzsönyi házasság gondozó hetek, és most ezen a nyáron a csattogó-völgyi tábor. Sok kérdés előzte meg: leszünk-e elegenden, megkapja-e mindenki a szabadságát, vajon milyen lesz az idő...? Végül Isten mindent időben, pontosan elrendezett. Amikorra kellett, összegyűlt a szükséges létszám, a gyerekek többnyire egészségesek voltak, és az időjárás... Hát az nagyon-nagyon forró volt.

A délelőtti alkalmakon Akvila és Priscilla életét és szolgálatát tanulmányoztuk. Példaként szolgál az ő életük. A Biblia minden esetben együtt említi őket. Mindent közösen vállaltak, az üldöztetést, az állandó költözést igen nagy távolságokra, a keresztyének vendégül látásának a szolgálatát. A maguk ügyét teljesen alárendelve az Úr Jézus Krisztus iránti

szolgálatnak. Együtt élni, együtt dolgozni, együtt szolgálni, együtt hinni, együtt szenvedni. Ezek voltak a délelőtti jeink vezérgondolatjai. Zenészeink kíséretével együtt zenghetünk hálaadó és dicséző szép énekeket.

Utána egy-egy órát beszélgethettünk kis csoportokban. Az Úr megáldotta ezeket az alkalmakat, és hiszem, hogy minden csoportba olyan testvéreket és vezetőket rendelt ki, akiknek pont egymásra volt szükségük. Ajándékként éltük meg a csoportunk korösszetételét: fiatal házaspár, kisgyermekes család, fiatalokat és kamaszokat nevelő pár, és már unokát is kapott házaspár egyaránt volt köztünk. Megtért és megtérésre vágyó, kereső testvéreinkkel őszinte, nyílt légkörben tudtunk beszélgetni, bizonyosságot tenni és kapni. Isten megnyitotta a szíveket, és nyelveket tudott feloldani.

Sok-sok beszélgetésre nyílt alkalom a

nyári családi hetéről

szabadidőben is, akár az úszómedencében hűsölve, miközben körülöttünk pezsgett a víz a folytonosan ugráló, kacagó, játszó gyerekektől.

Találkozásokra, sétákra, kirándulásra is volt lehetőség, a hűtött cukrászda kiváló foglaltja mellett nem lehetett kóstolás nélkül elmenni.

Nagy élmény volt mindnyájunknak az esti alkalmak sora. Őt estén át hívó testvérek bizonyágtétele hangzott el saját házasságuk tapasztalatairól, a megélt és együtt megharcolt próbákról és a közös örömeikről. Az esték vezérfonala az volt, hogy mi mindent kellett volna tudnunk egymásról házasságkötésünk előtt. Szó volt a szeretetnyelvek különbözőségéről, anyagi ügyeink rendezéséről, a párunk családjának elfogadásáról, a megbocsátásról, és alapvető különbözőségeink elhordozásáról.

Ahhoz, hogy ezek az alkalmak nyugodt légkörben folyhassanak, a gyerekek közötti

szolgálat biztosította a háttért. A felnőtt szolgáltatók körül sok fiatal tizen-huszonéves is munkálkodott. A legnagyobb élményünk, amikor a saját gyerekeinket látjuk szolgálni Isten országának építésében. Közülük néhányan még éppen csak kiléptek a gyerekkorból. A kisebbek számára példa az ő életük, pontosan azért, mert olyan közel állnak hozzájuk korban is. Viselkedésük, szeretetük bizonyágtétel számukra. Nekünk pedig igazi bizonyosság, hogy ha gyermekeink az Úr védelme alatt nőnek fel, akkor Ő munkálkodik bennük is. Hisszük, hogy ebben a világban, amely annyira házasságellenes, Isten számukra is elkészíti a társat, és a mi esendő nevelésünk ellenére is meg tudja mutatni nekik, hogy a Jézus Krisztussal való kegyelmi háromszögben élő család biztonság, szeretet és megtartó erő.

Csodálatos meglepetés volt a szülők számára az utolsó estén a gyerekek előadása,

amikor korcsoportonként előadták a héten tanultakat dalban, versben, táncban. Aznap este sötétedés után mécsesstúrán is részt vehettünk, melynek során Igéket kaptunk útravalóul.

„Jobban boldogul kettő, mint egy: fára-

dozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. A hármas fonál nem szakad el egyhamar.” (Préd 4,9; 10a; 12b)

Martinecz István és Márti

GYEREKSZEMMEL

Nyáron apával és anyával voltunk egy táborban, ami a Csattogó-völgyben volt. Egy erdő vette körül, és sok faház volt egymás mellett. Azokban mindig jó meleg volt, úgyhogy apa azt mondta, jó ez a sok kis szauna, még medence is van hozzá, de hol fogunk lakni? Mi végül is egy nagy házban laktunk, ahol a többi szobában még sok gyerek lakott a szüleivel. Voltak lovak is egy kicsit messzebb, meg volt homokozó, focipálya, játszótér. Napközben sokat játszottunk, meg szaladgáltunk a nagy réten a többi gyerekkel. Az nagyon jó volt, hogy ide mindenki az apukáját és anyukáját is elhozhatta. Én elvinném őket máskor is sok más helyre is, de mindig azt mondják, dolgozniuk kell, és különben is, úgy helyes, hogy ők vezetnek engem, és nem én őket. Hát ők tudják. Biztos ezt is ott hallották a teremben. Mert az is nagyon jó volt a táborban, hogy amíg mi játszottunk a nagylányokkal és nagyfiúkkal, addig apára és anyára is vigyáztak egy külön házban, és így nem zavartak állandóan a dolgaikkal. Ők is énekeltek, aztán meghallgatták egyik nap Krisztina nénit, másik nap Péter bácsit, utána kis csoportban beszélgettek. Az nagyon komoly dolog lehetett, mert sokszor nem jöttem időben értünk, hogy mehessünk ebédelni. Az is jó volt, hogy együtt lehetett ebédelni más gyerekekkel a nagy asztaloknál. Sok mindent lehetett együtt csinálni. Jó volt, hogy sok ovis társam is itt volt szüleivel és testvéreivel együtt, sőt még az óvónénik is itt voltak. Olyan jó, hogy nekik is, meg a lelkész bácsiknak is vannak gyerekei, akik néha ugyanolyan rosszak, mint én. És hogy ők is együtt szoktak otthon imádkozni, meg Istenről beszélni. És ha sírnak a gyerekeik, megvigasztalják őket a szüleik, mint engem anya. Remélem, őket is megvigasztalja Isten, ha sírnak. A nagylányok és nagyfiúk voltak a legaranyosabbak, sokat játszottunk velük, énekelünk, tanultunk, rajzoltunk, és imádkoztunk Istenhez. Csak azt nem értem, hogyan tud Isten egyszerre ennyi imádságra odafigyelni. De hát mégiscsak Ő Isten, ez is kell, hogy menjen neki. Délután lehetett pancsolni. Én először nem akartam bemenni a medencébe, de aztán láttam, hogy ott lehet labdázni a nagylányokkal, úgyhogy mégiscsak bementem. Aztán meg is tanultam úszógumival úszni. Este volt vetítés meg meseolvasás Emőke néniéssel, azt már mindig nagyon vártam. Amikor elromlott a vetítőgép, a réten játszottunk, aztán a sötétben vonatba álltunk, és úgy énekelünk, jó hangosan. Jó lenne, ha mindig egy ilyen táborban élnénk. Remélem, jövőre is lesz ilyen tábor. Én azt szeretném, hogy még többben legyünk ott.

Szabó Dávid (igazából írta: apa)

ISTEN TÁBORA KÉT FELVONÁSBAN, DRÁMAI SZÜNETTEL

Feleséggel öt gyermekünk nélkül tölthettünk el öt napot Isten Táborában. Ez már így önmagában is ajándék, ezt főleg azok tudják, akik több gyermeket nevelnek. Hiszem, hogy hetente minimum egy órát, havonta egy napot és évente egy hetet a szülőknek gyermekek nélkül együtt kell lenniük ahhoz, hogy a házasság gondozása a lehető legmagasabb szinten működjön. Isten Igéje, Szent Lelke és a testvérek jelenléte pedig szintén nélkülözhetetlen ahhoz, hogy valódi kikapcsolódás, azaz „bekapcsolódás” történjen egy szabadságos héten.

Két Tamást is adott közénk az Úr Jézus, akik éveiket tekintve szélsőséget, hitükben – és nem hitetlenségükben! – egységet hoztak a csendeshétre. Végh Tamás lelkipásztor testvérünk délelőttönként hirdette az Igét a Filippi levél alapján. Arról beszélt nekünk, hogy Isten irgalmas, az Ő kegyelméből fakad a mi békességünk. Aki kegyelmet kapott, annak pedig maga Krisztus lesz az Élet. És ebben az Életben már ki tudjuk dolgozni az üdvösségünket, mert ezt Ő akarja, és már az akarást is Ő végzi el bennünk. Ha Krisztust látjuk az életünk eseményei mögött, akkor jó az irány, mert ez elvisz a célig, mennyei otthonunkig.

Délutánonként Székely Tomi, lelkésznek tanuló testvérünk gondolatait hallgattuk a példává lett emberekről, gyülekezetekről. Tomi válogatott Igék alapján vezette fel a csoportbeszélgetések előtt ezt a témát. Első nap egy példaértékű közösségről volt szó, az 1Thesszalonika 1,1–10 alapján. A gyülekezet példává lett négy dologban is. Szeretettel együtt munkálkodtak, elhagyták a bálványaikat, várták Jézus eljövetelét, együtt viselték el a külső támadásokat.

A második nap egy római századost láthattunk, akinek reális Isten-képe volt, Jézust annak látta, aki Ő valójában. Példává lett ez a pogány katona a választott nép előtt.

Harmadik nap az engedelmességben láttunk példát Péter apostol életéből. Péternek túl kellett lépnie a neveletéséből fakadó vallássosságán, hogy az Evangéliumot bevihesse egy pogány ember házába.

Kedd este Tahitótfalu nyugalmazott lelkipásztora, Szénási László és felesége tett bizonyosságot a szolgáló élet örömeiről és harcairól. Nyitott füllel és szívvel hallgattuk azt a sok megélt Igét, melyet élénk hozott általuk az Úr.

A gyerekekre Fűrjes Zoltán és Nagy-Fülöp Anetta felügyelt, sőt tanították őket. Zolinak valódi mélyvíz volt ez a hét, hiszen ő feleségével együtt készült a hét szolgálatára, amit egy családi betegség keresztbe húzott. Kata otthon szolgált, Zoli pedig majdnem egyedül (az Úr Jézus társaságában) vitézkedett az ovisok között. Anetta a gyermekcsapatnak a (létszámban és korban) nagyobbik részét ölelte magához. Számomra megrendítő volt, hogy egyedül is képes volt ennyi gyerekkel szót érteni, vezetni és tanítani őket a hét folyamán.

A csendeshét hamar véget ért, hiszen szerda este megérkezett az első kamion az Eperfesztiválra történő felkészülésben. Amikor az étterem ablakain kinéztünk és hallottuk a dübörgő hangokat, elszorult a szívünk. Ez a csendes hely, mely eddig csak a madarak csicsergésétől, a gyermekek nevetésétől, foci-szurkolástól, csapatjátékok zsvijától volt hangos, most kamionok, erősítők, dobok hangterévé vált. És akkor még nem láttuk azt sem, hogy mi lesz abból a szép, zöld füves területből, melyen annyi gyermekláb szaladgált a tizenöt év alatt. Az Úr Jézus előtt bűnbánattal álltam meg, mert egyértelművé vált számomra, hogy ezen a helyen nincs keresnivalója a világi örömek áradatának. Lehet, hogy 10 000 ember megfordult itt 2-3 nap alatt, de volt-e csak egy közülük, aki a bűneire bocsánatot

kapva, örök élettel távozva mehetett tovább az életútján? Tudom, nem is ezért jöttek el ennyien, de hányan jöttek az élő Ige helyett valami másért a 15 év alatt erre a helyre, és mégis lelki ajándékkal mehettek haza a hét elteltével.

A hétfő eseményeit részletesen nem tudom, mert nem voltam jelen az Eperfesztiválon. Az biztos, hogy rengeteg híres zenész és sok-sok bor és virsli fogyott a pár nap alatt. Amiből különösen sokat fogyasztottak a jelenlévők, az a cigaretta volt. Ezt onnan tudom, hogy amikor a gödiekkel hétfő este megérkeztünk – mert a következő hét feleségemmel, Ágival szolgálat volt a számunkra ezen a helyen –, addigra egy hatalmas hamutállá változott az addig szépen gondozott gyep. A fűvet elborította az a rengeteg csikk, amit a bulizók szétszórta. Amikor ezt hétfő reggel megláttam, még inkább elszorult a szívem, és félve vártam az estét, amikor megérkezett az 50-60 fős gödi gyülekezet csoportja.

Istennek hála, a házak rendezett állapotban voltak, és az önkormányzat a maga részéről mindent megtett annak érdekében, hogy tisztaság fogadjon minket a vizes helyiségekben, a konyhán és a faházakban. Köszönjük a takarításban részt vevő férfiak és asszonyok munkáját. A csikkokkal pedig 3-4 napon keresztül harcoltam. A fizikai munka, gereblyezés, hajolgatás közben volt időm gondolkozni, csendben lenni. Hála az Úrnak, a Kincskereső hétre, mely ezt a tábort követte, már újra alapállapotban volt a tábor minden része.

Utólag MINDENÉRT hálát adok az Úr Jézusnak, az első felvonás igei, lelki, testvéri közösségéért, a drámaira sikeredett hétfégi szünetért, és a második hétért, ahol az Úr Jézust szolgálhattuk a gödi testvérek között.

Pauler Péter

A HÉT A „GYERMEKTERELGETŐ” SZEMÉVEL

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.” (Zsolt. 121,1–2)

Igazi kihívás volt számomra a hét: 20 gyermekkel vágtunk neki a bibliai hegyek meghódításának. A gyermekcsapat korosztályát tekintve is széles skálán mozgott: 1–8. osztályosok voltak a résztvevők.

Miközben a szülők, felnőttek a délelőtti igei alkalmakon vettek részt, a gyermekekkel a Biblia hegyeit „jártuk” körül. Az Ararát hegyén Noé bárkájának kapcsán Isten megmentő szeretetével találkoztunk, a Sinai-hegyen a megmentő Isten törvény-adásának lehettünk „szemtanúi”, és megérthettük azt is, hogy az Ő szeretetéből fakadóan a mi védelmünkre adatott mindez. Semmibe vehetjük, megszeghetjük, de annak komoly következményei vannak ránk és az életünkre nézve. A Kármel hegyén Illéssel együtt Isten egyik hatalmas csodájának lehettünk részesei. Az ott történtek ma is elgondolkodtatóak, és a jelen emberét is állásfoglalásra készítetik: „Az Urat, a mi Istenünket fogjuk szolgálni, és az Ő szavára hallgatunk.” (Józs. 24,24). A Mórija-hegyen „láttuk”, hogyan próbál meg Isten bennünket: az Ő próbái sokszor nem könnyűek, de hitünk növekedése, lényünk átformálása, a Vele való közösség a cél. Az utolsó napon a Golgotán történtek összegezték és hangsúlyozták a hét mondanivalóját: **KEGYELEM BŐL KRISZTUS ÉRT** vagyunk, lehetünk az Ő gyermekei, az Ő megváltott, hálás gyermekei.

Délutánonként a szabadtéri programok voltak napirenden: gyönyörű építményeket – homokvárakat – építettünk, számháborúztunk hihetetlen lendülettel és kitartással, játszottunk, fagyiztunk, és fizikálisan is kapcsolatba kerülhettünk egy valódi hegygel: a vöröskői túrán megtapasztaltuk a szűnyogsereg elleni küzdelemben való győzelem lehetetlenségét, a hegyre történő feljutás fáradalmait, és kitartásunk eredményeként gyönyörködhettünk a hegytetőn elénk táruló gyönyörű panorámában.

Számomra a legnagyobb „karrier” az Úristen munkatársának lenni: Ő utánozhatatlan pedagógiával tanít, szeretettel és kimondhatatlan türelemmel irányítja makacs fejemet, álmokat és hozzájuk szárnyakat ad, öröme és megelégedettségre serkent-bátorít, megtapasztalhatom, hogy odaáll a szavaim mögé, ha Róla beszélek, és embertársamnak közben megmutatja Magát, átélhetem, hogy az elvetett mag kikel. Miért? **KEGYELEM BŐL KRISZTUS ÉRT**.

Nagy-Fülöp Anetta

HA VÍZEN KELSZ ÁT...

ÁRVÍZI BIZONYSÁGTÉTEL

Fasoriak a Református Szeretetszolgálat mentőcsapatában a Margitszigeten

2013. május végén, június elején arról szoltak a hírek, hogy több száz éves rekordokat megdöntő árvíz vonul le a Dunán. Tudtam, ha szólít az Úr, mennem kell! 2010-ben a Hernádon levonuló árvíznél részt vettem a megelőzési, helyreállítási munkákban, és most is éreztem, hogy nekem ott a helyem. Megérintette a szívemet az Úr.

Tudtam, hogy a családomnak nehéz, de azt is tudtam, hogy Isten békességet fog adni a szívükbe. Fohászkodtam Istenhez, mutassa meg, mit kell tennem. Megnéztem a szeretetszolgálat honlapját, hogy tájékozódjam, keresnek-e önkénteseket. Már ott is állt az üzenet: önkénteseket várnak a Margit-szigetre. Miután olvastam a felhívást, e-mail listánkon tájékoztattam a testvéreket, hátha van még, aki jönne. A Fasorból hatan érkezünk a június 5-ei szerda reggeli találkozó helyszínére, a Jászai Mari térre, ahonnan a szeretetszolgálat munkatársával mentünk a helyszínre. A regisztráció után a tizenöt főből álló kis csapat egész nap megfeszített munkával vette ki részét az árvízi előkészületekből.

A sátrak felállításával kezdtünk, majd a csoport egyik része homokzsákokat töltött, többen pedig, akik már rendelkezünk némi tapasztalattal, a gátépítésben közvetlenül is részt vehettünk. Ez egy nagy odafigyelést igénylő feladat, mert ha rosszul, nem megfelelően vannak berakva a zsákok, betörhet a víz – gátszakadás történik.

Egész nap dolgoztunk rövidebb pihenőkkel. Volt, aki fél napot tudott maradni, hatan pedig este fél hét után fejeztük be az aznapi munkát. Nagyon elfáradtunk, de Isten erőt adott, hogy el tudjuk végezni, amit ránk bízott, és megadta a pihenést is. Másnap újult erővel folytattuk

a szigeten a megelőző védekezést, ismét késő délutánig. Tájékoztattak, hogy pénteken már nem engednek be a szigetre, mert olyan magas a vízállás.

Pénteken reggel hívtam Vitéz András presbiter testvérem, jó barátom, táborunk gondnoka, hogy kint van Tahiban, és nagyon emelkedik a vízszint, és a tábor felől még nincs védekezés. „Ha itt bejön a víz, előnti az egész tábort, jó lenne, ha kijönnél, valamit csinálnunk kell!” – mondta. Persze igent mondtam, nem is tehettem mást, ez Isten üzenete volt számomra, hogy ott van rám szükség. Igen ám, de hogy jutok ki oda? Tudjuk, ha Isten elkészít valamit, az nem félig van kész. Délután volt a Fasorban egy konferencia, amelyre érkezett egy házaspár Pócsmegyerről. Igen! Ők elvittek, és így kint voltam Tahiban késő délután! Láttuk, hogyan jön a víz, és sok kérdés merült fel bennünk, hogyan fogunk védekezni... Arra az álláspontra jutottunk, hogy imádkozzunk, és az Úr megmutatja majd, hogy mit kell tennünk.

Először is írunk kell az e-mail listákra, hogy akinek arra indítja a szívét az Úr, hogy segítsen, megtudja, hogy hol van szükség segítő kezekre. Jöttek is a telefonok, és szombaton reggel már azon kaptuk magunkat, hogy hova is irányítsuk kedves fasori testvéreinket. Ugyanis elég nagy volt a riadalom, és a helyiek nem nagyon tudták, hova küldjenek minket. Ezért úgy döntöttünk, elindulunk, és meglátjuk, hova kell beállnunk. Így történt, hogy csapatokra osztódtunk, mert nem egymást kerestük, hanem azt, hogy hol kell segíteni. Volt olyan testvérünk, akiről csak délután tudtuk meg, hogy merre járt és mit csinált. Nagyon jó volt megtapasztalni a Szentlélek munkáját és Istenünk irányítását. Délben volt, akinek el kellett mennie, de még a 11-es út lezárása sem jelentett akadályt, mert a mi Urunk utat nyitott, hogy akinek máshol van dolga, eljuthasson a célhoz.

Nem féltem akkor sem, amikor szinte „kerestem” a veszélyt. Jött a hír: azonnal negyven ember kell a tahi nyúlgátra, mert szivárgás van. Az első sorba álltam (amikor ezt írom is könnybe lábad a szemem), elmondtam egy imát: „*Uram, a Te kezében van az életem, tégy velem belátásod szerint!*” Ugyanis a vízállás magasabb volt, mint a fejünk. Nagyon fellazult a gát, próbáltuk megvédeni, de egyre több helyen szivárgott, és már kevesen voltunk. Telefonáltam Andrásnak, de mire odaért sok emberrel, már késő volt. Átbukott a víz a gáton. „*Mindenki azonnal kifelé!*” Az utolsó autóval, a polgármester úrral együtt jöttem ki. Az utolsó háznál egy idős bácsi állt a kapuban szomorúan. A polgármester odalépett hozzá, és félve annyit mondott: „*Ennyi volt... Sajnos nem tudtuk megfogni. Azonnal ki kell jönniük.*” A bácsit és feleségét később motorcsónakkal hozták ki, mert nem akarták elhagyni a házat. A hirtelen ért sokk után gyorsan észhez kellett térnünk, ugyanis a hídnál azonnal meg kellett kezdeni a homokzsákok lerakását, nehogy előntse egész Tahit a víz. Mivel kevés volt az olyan ember, aki tudta, hogyan kell pakolni a zsákokat, megértettem, miért kaptam előzőleg olyan részletes kiképzést. Az Úr mindent előre elkészített! Gyors gyakorlati bemutató után már többen tudták, hogyan kell helyesen lerakni.

Az árvízi védekezésnél Tahiban

András irányításával a tábornál is elzárták homokzsákokkal a víz útját, nehogy betörjön a táborba. Még aznap sokat segítettünk, és átéltük, hogy az Úr csodásan működik. Kelltetnünk egy ügynevezett nyomómedencét, és mivel azt javarészt fasori testvérekkel pakoltuk, elneveztük tréfásan fasori medencének. Vasárnap délután felhívott a szeretetszolgálat egyik munkatársa és megkérdezte, mi raktuk-e a nyomómedencét, mert szeretetszolgálatos pólót viseltek, akik rakták. Profi munkát végeztek, és szeretnék megköszönni. Később megtudtuk, hogy a szigetre sajnos betört a víz egy gátszakadás miatt, de a táborunkat megőrizte az Úr, és ezt azok is megtapasztalhatták, akik nem hisznek Istenben.

Vasárnap reggeli közben Andrással azon elmélgedtünk, hova menjünk segíteni, amikor megszólalt a református templom harangja. Gyorsan eldöntöttük, hogy a munka előtt Istené az elsőbbség, még árvíz idején is! Mivel ekkor már majdnem 10 óra volt, természetesen elkéstünk, negyed 11-re értünk a templomhoz. Elkéstünk, de nem lekéstünk! Ugyanis nem hangzott el a textus addig, míg mi le nem ültünk. Így szólt az Ige: *„Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én, az Úr, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!”* (Ézsaiás 43,2–3).

Uram! Te ennyire gondoskodsz rólam, és ennyire vigyázol rám? Könnybe lábadt a szemem, és Andrással szólni sem tudtunk, csak néztünk egymásra. Ez nekünk szól! Még most is a fülemben cseng az Ige, ahogy a nagytiszteletű úr felolvasta. Azt kívánom, hogy mindenki élje át ezt az érzést, amikor igazából felteszi magának a kérdést, ki vagyok én? Kié vagyok én? *„Az én hűséges megváltómnak a tulajdona vagyok. Aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett.”* (Heidelbergi Káté első kérdés-felelet.) Köszönöm, Uram, hogy megőriztél és elhívtál engem, hogy a Te szolgád lehessek!

Kovács Tibor egyházi és Vitéz András presbiter

Itt szeretném megragadni az alkalmat – tudva, hogy egyedül Istené a dicsőség –, hogy megköszönjem azoknak a testvéreknek, akik bármilyen módon, meghallva Urunk hívó szavát, akár imádságban, akár fizikailag segítettek a 2013-as dunai árvíznél. Szavakban alig kifejezhető az az érzés, amelyet átéltünk egyen-egyenként: az Úristen bölcsen fenntart és igazgat mindeneket. Hálát adok Istennek, amiért szolgálatom által az Ő dicsősége másokra is átragyoghatott.

„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmentek, és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek.” (János 15,16).

Kovács Tibor
egyházi

NYIKOSNÉ IBOLYA EMLÉKÉRE

Bár régóta ismertem Ibolyát, főképp az emmausi gyülekezeti hetekről, csak betegsége alatt kerültünk közelebb egymáshoz. Tudtuk, hogy súlyos beteg és sokat szenved, de soha nem panaszkodott. Aki elment hozzá meglátogatni őt a betegágyán, gazdagabban jött el tőle. Gyógyító szavú és mosolyú ember volt. Mindannyian tudtuk, hogy mi a titka: Jézusé volt testestül-lelkestül. Mindig jobban érdekelte a másik ember, a testvér, mint ő saját maga. Ha én egy-egy alkalommal valakiről elmarasztalóan szóltam, ő szelíden védelmébe vette. Krisztusi élet volt, mindannyiunknak példát mutatott, ahogy elviselte ezt a hosszú szenvedést, nemcsak zokszó nélkül, hanem mindenért hálát adva. Alig kapott már levegőt, mégis tudott örülni minden apróságnak. Két fia és menyei önfeláldozóan ápolták, Márti menyje a közelében lakott, és mindennap főzött rá. Csak a kezelésekre vitte

be Laci vagy András a kórházba. A kezelések egyre jobban megviselték, szinte enni sem tudott utánuk. Isten megengedte ezt a szenvedést, pedig nagyon szerette őt, és ezzel Ibolya mindig tisztában volt. Imádságai-
ban csak hálaadás volt, és kérés a másik testvérért. Rádöbbenek, hogy saját gyarlóságomat mérem az ő erős hitéhez, Jézusba vetett bizalmához. Isten ajándé-

ka és egyúttal figyelmeztetése volt ő nekem, a vele töltött idő. Másképp megyek tovább az életben, hogy őt közelebről megismerhettem. Szerényebben, alázatosabban, legalábbis bízom benne.

Hazavitte őt az, aki meghalt érte, így már átment a halálból az életbe, nekünk hagyva a hívő példáját: „Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket” (Zsid 13,7). Ibolya hűséges élete ezt az Igét megelevenítette, nemcsak az én számomra.

Südyné Zsóka

„Most is, amikor sokan tudják rólam a gyülekezetben – tudom, hiszen nagyon sok testvér imádkozik értem –, hogy gyógyíthatatlan rákbeteg vagyok: tudom, hogy a Jó Pásztor van velem minden nap, olyan nehézségek között is, amiket eddig nem kellett átélnem. Ő irányított a fasori gyülekezetbe is sok évvel ezelőtt. Persze, hogy legyen egyházi esküvő, természetes, hogy a gyerekek meg legyenek keresztelve. De most már tudom, ez akkor csak vallásosság volt, amibe tulajdonképpen beleszülettem. Bár az Édesanyám igazán hívő asszony volt, de én ezt nem láttam akkor igazán. Ki is maradtak hosszú évek az Istennel való kapcsolatból. Csak a bűnök jöttek, amiket akkor nem is láttam annak, és csak hálát tudok adni a Mindenhatónak, hogy megkönyörült rajtam, értem is elküldte azt, akinek van hatalma megbocsátani az én bűneimet is.”

(Részlet Nyikos Lászlóné Ibolya bizonyosságtételéből, amelyet a *Bizonyosságok fellege* című gyülekezeti kiadványunk számára írt.)

Kedves Gyerekek!

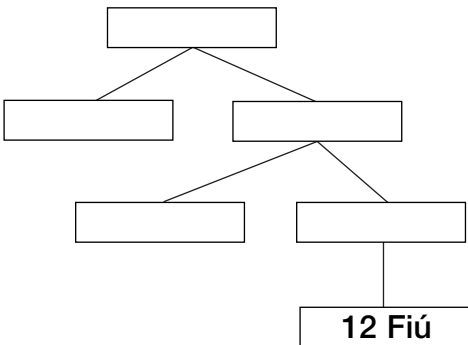
Mint tudjátok, a 2013-as év gyülekezetünk centenáriumi éve: templomunk 100 éve épült meg. A múltkori Harangszó gyermekrovatában a templomról volt szó, most a 100-as számhoz kapcsolódó feladatokat kaptok – de nem olyan egyszerűen, mint gondoljátok. Aki október 31-ig megmutatja nekem a kitöltött gyermekoldalt, és megmondja nekem, hogy hogyan kapcsolódik a feladatokhoz a 100-as szám, az jutalmat kap. Remélem, sok ajándékot tudok kiosztani!

Szeretettel: **Zsó néni**

1. Kösd össze a számokat, és meglátod, hogy hol lakott ez a házaspár. Írd a kép alá, hogy mi a nevük! (A történetet elolvashatod az 1Móz 18,1–15 versekből.)

2. Egy családfa részletét láthatod (feleségek nélkül). Töltsd ki neveikkel! A családfő a zsidó nép ősatya, akinek hitét példaként említi a Szentírás. (1Móz 12–30)

És végül egy gondolat:

„Többet ér egy gyertyát meggyújtani, mint panaszkodni, hogy sötét van.”

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban
1. csoport 3–5 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–II. osztály,
4. csoport III–IV. osztály
5. csoport V–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: biblióra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 6 óra nagyifi biblióra
18–25 éves korig

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti biblióra

Péntek du. 5 óra: kisífi biblióra
konfirmációtól 18 éves korig
du. 1/2 7 óra fiatal felnőttek köre

Minden hónap utolsó péntekjén
összevont közös biblióra

Minden hónap első vasárnapján
du. 5 órakeresztelési Zenes áhítat

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint

Énekkari próba

Vasárnap reggel 1/2 9 óra

REFORMÁCIÓ MEGEMLÉKEZÉS

Október 26-án, szombaton de. 9 órától reformációi emlékfutás a Fasori Evangélikus Gimnáziumtól.

Október 28–31-ig, hétfőtől csütörtökig du. 6 órától reformáció heti előkészítő sorozat a protestáns gyülekezetek közösségében.

Október 31-én, csütörtökön du. 5 órakeresztelési megemlékezés a Reformációi Emlékparkban, **18 órakeresztelési istentisztelet** a Fasori Evangélikus Templomban

FELNŐTT KONFIRMÁCIÓI TANFOLYAM

Október 29-től, minden kedden 18 órától

A templom építését és a gyülekezet történetét, valamint a gyülekezet életét bemutató fotókiállítás megtekinthető a templomban istentisztelet után, valamint hétköznapokon 9 és 13 óra között.

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi biblióra** minden hó 2. keddjén du. 6 órakeresztelés
- **Páros kör családoso**knak minden hó 3. péntekjén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Páros kör fiatalo**knak minden hó 2. szombatján du. 5 órakeresztelési gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama kör** minden hó 1. és 3. csütörtökjén de. 1/2 10–1/2 12 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Női imakör**: minden hó 2. péntekjén du. 1/2 7–8 óráig.
- **Női kör** minden hó 2. szombatján du. 4–6 óráig
- **Párápoló tanfolyam** minden hó 1. hétfőjén du. 6 órakeresztelés
- **Skót Misszió** bibliórája (VI. ker., Vörösmarty u. 51.) szerdán du. 3 órakeresztelés

FIATALOK KONFIRMÁCIÓI ELŐKÉSZÍTŐJE

A konfirmációra két éven keresztül készülünk fel.

I. évfolyam: (7. osztályosok) péntek du. 3/4 4 óra
II. évfolyam: (8. osztályosok) péntek du. 1/2 5 óra

ŐSZI EVANGÉLIZÁCIÓ

Október 7–10-ig, hétfőtől csütörtökig 18 órától
Igehirdető: Ittész István evangélikus lelképásztor

KERESZTELÉS

Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk keresztelési istentiszteletet.

A szülőknek, keresztszülőknek fogadalomtételükre való felkészüléséhez két előkészítő alkalmat tartunk: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30 órai kezdettel.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség időszakos kiadványa.

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
e-mail: hivatal@fasor.hu • Tel.: 342-7311

Felelős szerkesztő: Dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor, Diószegi Rita
Tördelés: Börcsökne Lásba Hilda, Zelei Diana
Korrektúra: Diószegi Rita, Vitézné Horváth Erika